

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

28. ÅRGANG NR. 2 SOMMER 2014

Halal-imperialisme

"Halal" betyder tilladt, og ifølge muslimernes hellige bog koranen er det tilladt for muslimer at spise mad, som er slagtet og tilberedt af "bogens folk" - dvs. jøder og kristne. De skal bare udtale ordet "bismillah" før de sætter tænderne i maden. Så er den "halal". Og så skal de undgå svinekød, kød fra rovdyr, insekter og selvdøde dyr, som er "haram", hvilket betyder forbudt.

Der står derimod intet i koranen om certificering af madvarer med tilhørende halal-mærkning. Det er noget, driftige forretningsfolk fandt på for ca. 35 år siden, og påfundet har vist sig så profitabelt, at det i årenes løb har grebet om sig, så det i dag omfatter produkter som appelsinjuice, mælk, brød, slik, kosmetik, medicin, fisk, biler og havneanlæg.

Det er nemlig ikke svært for sælgerne af halal-certifikater at overbevise "vantro" forretningsfolk om det formålstjenlige i at lade deres produkter certificere. Alle ved jo, at modvillig adfærd kan føre til boykot, ballade, bomber og sammenstyrkede højhuse.

Men hvad angår det os danskere? kan man spørge. Vi er jo beskyttet af grundlovens §68, som siger, at ingen er forpligtet til at yde bidrag til anden gudsdyrkelse end sin egen. Ydermere står det klart i slagteribekendtgørelsen, at der kun må halalslagtes til forbrugere, der efterspørger halal-kød, og det er der jo ikke mange i Danmark, der gør.

Men tilsyneladende er hensynet til muslimer større end hensynet til danske love, endside danske forbrugere. De store slagterier oplyser frejdigt, at de for nemheds skyld slagter alt efter halal-metoden og betaler den krævede certificeringsafgift til de islamiske foreninger.

Politianmeldelser for denne lovovertrædelse får ikke myndighederne til at foretage sig noget, og fremtrædende ministre udtaler, at de ikke vil gå ind i en "frikadellekrig", som de benævner den åbenlyse lovovertrædelse.

Ydermere er der sket det, at EU har afvist forslag om at kræve halal-mærkning af kød, så forbrugere kunne have en mulighed for selv at vælge. Ikke-muslimske forbrugere har derfor ingen mulighed for at fravælge halal-certificerede produkter, hvorfor de ikke kan undgå at bidrage til en gudsdyrkelse, som ikke er deres egen. Og muslimske kunder kan ikke være sikre på, at det kød, de køber, er halal-slagtet; men det behøver de jo ifølge koranen heller ikke at være.

Lov er lov, og lov bliver ikke nødvendigvis overholdt uden forbrugerboykot og et massivt folkeligt pres.

Et sådant folkekrav er bydende nødvendigt, for halal-certificeringen har fået et foruroligende omfang. Fremtrædende muslimer lægger ikke skjul på, at de anser halal-certificering for at være et redskab til at få indført sharialovgivning ad bagdøren i ikke-muslimske lande. De "vantro" skal tvinges til at underordne sig islamiske standarder og til at bidrage økonomisk til deres egen underkuelse.

Samtidig skal det retfærdigvis nævnes, at der findes muslimer, som tager afstand fra certificeringen, som de siger er uden religiøs forankring og kun tjener til at fordyre produkterne.

Eksporterende virksomheder har ikke råd til at ignorere næsten 2 mia. muslimer og kan ikke forventes at gøre sig værdipolitiske overvejelser. Det skal der vælges politikere til. Sagen må rejses på internationalt plan i for eksempel WTO, World Trade Organization.

Det er komplet uacceptabelt, at muslimske organisationer har tiltaget sig ret til de facto at udskrive verdensomspændende forbrugsskatter. Hele den ikke-muslimske verden bør stå sammen om at få sat en stopper for den islamiske halal-imperialisme.

HV

Halal - et stort svindelnummer

Temasider om halal-certificering, som er i færd med at blive udviklet til en regulær forbrugsskat.

Side 1 til 11

Konventionsret og folkeret

Menneskerettighedsideologien lægger utålelige og meningsløse byrder på folkene.

Side 12

Den hemmelige bunker

Anmeldelse af en bog om en bunker under Kastellet i København, som de færreste kender til.

Side 23

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr. 4317 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand). Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Keld Rasmussen

Søren Lind Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
Tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
Tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDFs tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

Halal - et svindelnummer

Af Mogens Camre

Det bør være helt klart, at halal er et stort, islamisk, økonomisk svindelnummer bygget op på uoplyste menneskers

overtro, men virksomt til at skaffe penge til islamistiske organisationer. Islamisterne begrundet halalbegrebet med et religiøst krav i koranen.

Oprindeligt var der tale om at undgå madvarer, som i det 6. århundredes Mellemøsten kunne være inficerede, og da man ikke havde "Statens Husholdningsråd", lagde man advarslerne ind i religionen.

I dag er reglerne absurde, men med afgifter for "halal certificering" skaffer islamisterne verden over store indtægter på deres svindelvirksomhed. Og den oplyste verden bukker, for ellers går det ud over eksporten, - og uvidende mennesker går grassat, hvis de ikke kan få lov at udbrede deres vanvittige holdninger. Mørket breder sig i verden.

Læserkommentar:

Kom nu ind i kampen!

Med direkte demokrati, var Danmark aldrig kommet så langt ud.

Af operasanger Hallstein Bjørnbak

Idet jeg kvitterer for Danskeren nr. 1 forår 2014 vil jeg gerne opfordre til at genlæse indlæg af Tomas Kierstein, Jack Kornbeck, Ulla Dahlerup og Ole Hasselbalch grundigt. På forhånd tak! Og hvorfor nu det? Jo, fordi indholdet af disse fire indspark samlet set giver et fingerpeg om, i hvilken retning Den Danske Forening fremover for at gavne den danske befolkning mest bør bevæge sig.

Det er ingen hemmelighed for dem, der kender mig, at mit bud på en løsning af mange politiske problemer er et opgør med et depraveret repræsentativt demokrati til fordel for direkte demokrati efter schweizisk forbillede.

Havde vi, Fremskridtspartiet, Dansk Folkeparti og andre prædiket dette budskab en gang om ugen eller blot en gang om måneden i de sidste fyrretyve år, var Danmark aldrig kommet så langt ud, som vi er i dag.

Men lad os nu i Den Danske Forening feje for egen dør og rette op på tingene ved at holde gryden i kog med hensyn til debatten om demokratiets dilemma. For yderligere uddybning henvises til bl.a. Danmarks Nationale Højskoles hjemmeside med tilhørende links.

Hallstein Bjørnbak, højskoleforstander

<http://www.højskolen-for-direkte-demokrati.dk>

Stormufti: Halal skaffer os muslimer herredømmet over verdensøkonomien

Stormuftien af Bosnien-Hercegovina, Dr. Mustafa Cerić, opfordrede verdens muslimer til at erobre verden ved hjælp af Halal-bevægelsen. Eftersom halal betyder renhed og hygiejne vil den ikke-muslimske verden ikke tøve med at acceptere den.

Henvendt til deltagerne i et møde, som Islamisk Handelskammer og Industri (ICCI) afholdt i forbindelse med den Globale Halal Kongres, sagde Dr. Cerić, at halal-bevægelsen har styrken til at give muslimerne magten over den globale økonomi, eftersom fødevarer og andre tjenester er det grundlæggende behov for alle mennesker. Han tilføjede, at folk i hans land elsker Pakistan og agter landet for dets rolle under etniske udrensninger og oprør. Kærlighed til Pakistan afspejles i det faktum, at moskeer i Bosnien-Hercegovina har foretaget indsamlinger for at hjælpe folk i Pakistan, som er ramt af oversvømmelser. Det indsamlede beløb var det største i Bosniens historie, oplyste han. Stormuftien, der afviste at afsløre størrelsen på det indsamlede beløb, sagde, at det blev overgivet til myndighederne, da han ankom til Pakistan.

Idet han redegjorde for sit synspunkt om mulighederne indenfor det globale halal-marked, sagde stormuftien, at da mad er det grundlæggende behov for ethvert menneske, bør alle muslimer fokusere på at udvikle en stærk fødeva-

reproduktion, som han sagde ville overgå andre teknologier, der anvendes af Vesten som en kilde til økonomisk velstand.

I en kommentar om situationen for verdens muslimer (ummah), sagde stormuftien, at ud af det samlede antal flygtninge i verden er mere end 70 procent muslimer. De bliver givet husly som følge af uro i deres hjemlande, og det ironiske er, at muslimerne bliver udråbt som terroristerne. Dr. Cerić sagde endvidere, at muslimer i verden elsker hinanden, hvilket er den største årsag til indbyrdes enhed og styrke.

Han sagde, at Pakistan kan blive et center for halal i regionen, og at landet har potentiale til at tjene milliarder af dol-

lars gennem eksport af halal-produkter, ligesom Malaysia. Han påpegede, at Iran og Tyrkiet også er på vej op blandt verdens halal-økonomier.

Den assisterende generalsekretær for ICCI, Attiya Nawazish Ali, sagde i sin velkomsttale, at det er et godt varsel, at muslimske lande har indset vigtigheden af halal-økonomi. Hun påpegede, at OIC (Organisationen af islamiske lande) og ICCI også gør en indsats for at sætte skub i halal-økonomi og gennemfører workshops og seminarer om halal-standardisering.

Kilde: *The Daily Mail, Islamabad, 11/12 2010*

Møgbeskidt halal-kød

At halal-kød ikke betyder ”renhed og hygiejne”, som påstået af stormuftien Cerić i artiklen ovenfor, blev afsløret da myndighederne kom på uanmeldt besøg hos Scandinavian Halal Committee ApS d. 27/2 og fandt 11 tons beskidt kød. I Rejseholdets rapport hedder det bl.a.:

I frostrummet fandtes ca. 6 tons diverse uemballeret uidentificerbart kød, meget var frostskaadet og var anbragt direkte i

beskidte plast kasser. Noget af det ueballerede kød var direkte forurenede med fremmedlegemer herunder hvad Rejseholdet vurderede som jord.

Flere lam lå delvist direkte på gulvet eller direkte på rå træpaller. Gulvet var snavset med gråligt smuds.

Under kontrollen fjernede virksomheden elektronisk materiale fra en PC,

trods Rejseholdets opfordringer på at ophøre med sletning af filer. Virksomheden gav således ikke Fødevarestyrelsen uhindret adgang til kontrol, men fjernede derimod materiale som skulle bruges til kontrol.

Virksomheden forsøgte efterfølgende at stjæle beslaglagt kød tilbage.

Kilde: *EkstraBladet, 20/3 2014*

Halal i Europa

Ændringsforslag nr. 205 til EU's forordning om fødevarerinformation, som blev vedtaget af medlemmerne af Europa-Parlamentet i juni 2010 med stemmerne 559 mod 54, ville have medført krav om, at kød og kødprodukter fra dyr, der slagtes uden bedøvelse, skal mærkes som følger: "Stammer fra dyr, der ikke er blevet bedøvet før slagtning". Ikke overraskende blev forslaget om bedre forbrugeroplysning på emballagen imødegået af rasende muslimer, der hævdede, at forslaget ikke skyldtes hensyn til dyrevelfærd, men udelukkende skyldes uvilje mod islam. EU-Parlamentet bøjede sig for muslimerne.

Indtil 1/1 2013 havde Island, Norge, Sverige og Schweiz forbud imod religiøse slagtninger, og Polen havde et forbud undervejs, men EU påbyder fra d. 1/1 2013 alle EU-lande at lovliggøre halal-slagtninger under henvisning til "grundlæggende religiøse rettigheder". Enkelte lande inkl. Danmark har forbud mod slagtninger uden bedøvelse.

I Storbritannien har en undersøgelse foretaget af dagbladet London Daily Mail afsløret, at landets store supermarkeds kæder, fast-food restauranter og endda nogle hospitaler og skoler serverer halal-mad uden at informere dem, der spiser den. Cheltenham College, der kan prale af sin stærke kristne baggrund, er en af flere britiske eliteskoler, der serverer halal-kylling til elever uden at informere dem. Selv Storbritanniens største hotel- og restaurantkæde Whitbread, der ejer Beefeater og Brewers Fayre kæderne, indrømmer, at mere end tre fjerdedele af dets fjerkræ er halal.

I London har Lokalforsamlingen for Harrow offentliggjort planer om udelukkende at tilbyde islamiske halal-menuer i bydelens 52 statslige grundskoler, hvilket har medført skarpe protester fra forældre. I Derby har grundskolen i Dale udelukkende halal-kød på skolemenuen på visse dage i ugen for at undgå blanding med kød, som ikke er halal. I Blackburn er grundskolen Daisyfield den første ikke-muslimske skole, der er blevet certificeret af Halal Certificeringsudvalget.

I Spanien har muslimer afvist et initiativ fra det spanske jernbaneselskab RENFE om at tilbyde halal-menuer på sine højhastighedstog. Det Muslimske Råd i Spanien siger, at det ikke er nok for RENFE blot at fjerne alkohol og svinekød fra menuen. Virksomheden skal også tage hensyn til, hvordan dyrene slagtes, hvilken type olie, der bruges i madlavningen samt overholde en liste af andre krav.

I Belgien lancerede Justitsministeriet for nylig et projekt gående ud på at oplære fængselsbetjente, læger og sygeplejersker i at håndtere praktiske problemer i forbindelse med halal. Muslimske indsatte i belgiske fængsler nægter ofte at modtage medicin, fordi det kan indeholde animalsk fedt, og muslimske patienter på belgiske hospitaler nægter undertiden at modtage lægehjælp under ramadanen. Som led i en uddannelsesindsats har Justitsministeriet bestilt en praktisk vejledning med titlen "Comprendre le halal" (At forstå halal).

I Finland har en undersøgelse vist, at McDonald's solgte halal-slagt kyllingekød uden at informere kunderne om slagtemetoden.

I Frankrig har den fransk-belgiske fast-foodkæde Quick fjernet bacon-burgere fra deres menu og erstattet dem med en burger indeholdende halal-oksekød og en skive røget kalkun. René Vandierendonck, den socialistiske borgmester i den nordfranske by Roubaix, siger, at ændringen er en forskelsbehandling af

ikke-muslimske kunder. Han har rejst sag ved de retlige myndigheder mod Quick for, hvad han siger er skadelig religiøs catering. Han har også indgivet en klage til Frankrigs største antidiskriminationsmyndighed om sagen. Marine Le Pen, formand for Front National, siger, at Quicks halal-initiativ er "en islamisk skat" på mad. Xavier Bertrand, generalsekretær for regeringspartiet UMP udtaler, at Quicks menuændring underminerer Frankrigs sekulære, integrationistiske samfundsmodel. Halal-fødevarerektoren i Frankrig anslås nu til at have en værdi på 5,5 milliarder Euro. Dyreretsaktivisten Brigitte Bardot siger, at 80% af de franske slagterier nu bruger halal-metoden, fordi den er billigere og hurtigere og dermed mere rentabel.

I Italien indgik regeringen i juli 2010 en aftale med det italienske muslimske samfund om at etablere en halal-certificerende organisation. Halal Italia certificeringsordningen vil sikre overholdelse af islamiske love for italiensk mad såsom tortellini og lasagne. Det italienske marked for halal anslås til 5 milliarder Euro.

I Sverige, som har forbudt religiøs slagting af dyr siden 1937, har Muslim Association of Sweden (SMF) krævet, at halal-slagtepraksis legaliseres. SMF formand Mahmoud Aldebe siger, at den svenske regering bør respektere de svenske muslimers ret til at praktisere deres "religiøse friheder" og hjælpe dem med at finde en måde at tillade denne praksis på.

I Holland besluttede en katolsk grundskole i Weert, at der kun skulle serveres halal-mad til skolens julemiddag. Af skolens 400 elever er kun 10 muslimer. Skolens leder, Margo Janssen, siger, at det er en kristen handling kun at servere halal-mad til julen, fordi det sætter andre - muslimer - først.

Kilder: *Gatestone Institute: Europe goes halal. 13/1 2011*

<http://www.europarl.europa.eu/>

Muslimsk lærd: Muslimer må gerne spise kød, som ikke er halal

Dr. Taj Hargey, direktør for Det Muslimske Uddannelsescenter i Oxford og imam for Oxfords Islamiske Menighed: Det er ligegyldigt, om der bliver fremsagt bønner eller spillet rockmusik under slagtingen.

"Den opfattelse, at muslimer ikke kan spise mad, som ikke er halal, er helt forkert, og den har ingen teologisk grundlag i Koranen, som er islams grundlæggende tekst.

Jeg er en hengiven muslim, imam og intellektuel og islamisk lærd, men jeg spiser, hvad der bliver serveret for mig med den indlysende undtagelse af svinekød. Hvis du er så venlig at invitere mig til dit hjem, vil jeg spise det kød, du vælger at servere: kalkun, lam, kylling, oksekød - alt undtaget svinekød.

Det er helt i overensstemmelse med islam, og det afgørende er, at det ikke behøver at være halal-kød. Ingen ønsker, at en imam skal recitere vers fra Koranen over kalkunsandwichen, og det er vigtigt, at alle forstår, hvordan islams lære er præcis på dette punkt.

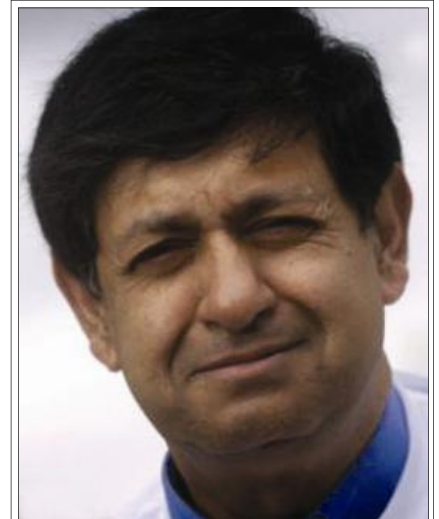
I koranens kapitel fem, vers fem hedder det: "Fra denne dag er alle gode ting gjort lovligt for dig. Mad fra Bogens

Folk (jøderne og kristne) er lovlig for dig, og din mad er lovlig for dem... ". Der er ingen hvis'er og men'er om det. Koranen forventer, vi skal være taknemmelige for vores mad, med følgende tilføjelse.

Jeg underviser i Oxford, og når jeg er i universitetets spisesal, spiser jeg, hvad der er til rådighed. Men før jeg putter maden i min mund, takker jeg med en kort bøn, som muslimer har fremsagt i mere end 1.400 år.

Jeg siger: "I Guds navn, den mest barmhjertige, den mest nådige". Det vil kristne læsere ikke genkende til; det er meget lig begrebet at velsigne. Koranen siger, at vi ikke må spise kød, medmindre alene Guds navn er blevet udtalt over det, ikke nogen anden guddom eller symbol.

Når en ko eller et lam bliver slagtet, er det ligegyldigt, om slagterarbejderen siger bønner eller spille heavy rockmu-

Imam og direktør Dr. Taj Hargey

sik for fuld udblæsning. Den enkelte muslims bøn lige før spisningen gør kødet lovligt - halal - at spise.

Når visse fundamentalister insisterer på kravet om halal-kød, henviser de til tekster i et sekundært og ret tvivlsomt værk, som kaldes Haddithen. Det værk består af citater af Muhammed, som er nedfældet 300 år efter hans død og er fyldt med selvmodsigelser og tekster, som er i modstrid med Koranen. Disse fundamentalister insisterer på vaner fra 700-tallet, som er uden mening i dag, men de bruger alligevel selv mikrobølgeovne og andre moderne bekvemmeligheder.

Det vil blive svært, men ikke umuligt, at vende halal-udviklingen, fordi den er blevet en stor forretning både her og i udlandet. Alle i fødekæden fra slagterier til distributører lever højt på både muslimske og ikke-muslimske kunders uvidenhed."

Kilde: Kronik i Dailymail online, 8/5 2014

MailOnline

Home | News | U.S. | Sport | TV&Showbiz | Femail | Health | Science | Money | Video |

We Muslims should be appalled by the sale of halal meat by stealth

By DR TAJ HARGEY

PUBLISHED: 23:53 GMT, 8 May 2014 | UPDATED: 08:49 GMT, 9 May 2014

Share Tweet +1 Share 11,067 shares 116 View comments

When I walk into a restaurant, I'm usually a hungry customer. It shouldn't be important to the waiter what my religion is.

I could be a Muslim, a Christian or a Jedi warrior. Whatever my beliefs, I have a right to enjoy my meal without any hidden agendas.

"Vi muslimer burde være forfærdede over, at der bliver solgt halal-kød til ikke-muslimer, uden de ved det", udtaler Dr Taj Hargey. "Det er krænkende for både ikke-muslimer og muslimer. Det er bedrag imod førstnævnte og kan skabe vrede imod sidstnævnte".

Halal med vold i Tanzania

De kristne udgør 50% af indbyggerne i Tanzania. Alligevel er de under voldsomt pres, fordi politi og retsvæsen i vid udstrækning styres af muslimer og tager de aggressive muslimers parti.

Den 3. april blev kristne i Tunduma angrebet af muslimer. To kristne blev dræbt og den lokale kristne leder blev arresteret. Da andre præster ville aflægge besøg hos ministeren, blev de gennebanket. Flere måtte indlægges på hospital.

Kristen slagter såret af muslimer, som vil gennemtvinge halal for alle.

Flere end 60 kristne blev arresteret i Tunduma, og mange andre blev tilbageholdt i andre dele af landet. Eftersom der ikke findes nogen lov, der forbyder kristne at slagte kød til videresalg, er mange af de arresterede blevet udsat for andre anklager, f.eks. anklager for at have forårsaget uro, hvilket kan straffes med fire års fængsel. Andre bliver tilbageholdt illegalt.

I februar blev pastor Mathayo Kachila halshugget under et angreb på kristne slagtere. Politiet arresterede tre personer i forbindelse med dette angreb, nemlig en anden pastor og to andre, der deltog i slagtingen. Men ingen blev anholdt for mordet på pastor Mathayo.

Kirkeledere har udformet et fælles svar på krisen. Omkring 180 ledere fra forskellige kirkesamfund udsendte en fælles fordømmelse af drabene, kirkenedbrændinger og andre overgreb, muslimer har begået imod kristne samt myndighedernes manglende indgriben.

Muslimer har i vidt omfang varetaget slagtinger i Tanzania for at sikre, at alt kød er halal. Denne vane bliver nu gennemtvunget, som om det var en lov. Ikke blot bliver kristne slagtere overfaldet, kristne bliver også forhindret i at holde grise i områder, hvor der bor mange muslimer.

De kristne i Tanzania er under angreb på flere fronter; omfanget af trusler og overfald vokser i takt med, at islamister får mere magt. Kirkeledere og prædikanter er særligt udsatte. Mange er blevet overfaldet i deres boliger, og nogle har været nødt til at forlade deres hjem efter at være blevet truet på livet.

En kirkeleder udtaler, at landet kan være fuldstændig islamiseret indenfor fem til ti år, hvis kirken ikke er i stand til at skabe et effektivt forsvar.

Kilder:

Barnabas Fund og Maggio News

Halal med "kraftige opfordringer" i UK

185 engelske Subway afdelinger skifter til halal.

"Efter mange kraftige opfordringer fra muslimske kunder, skifter en række afdelinger i fastfood- og sandwichkæden Subway alt svinekød ud med halalslagtet kød", oplyste "Dagens" d. 1/5 2014.

Man kan gisne om, hvad disse "kraftige opfordringer" går ud på, men man tager næppe fejl, hvis man formoder, at de indeholder slet skjulte trusler om boykot, bomber og hærværk.

Peter Mompalao de Piro, der er kommunikationschef for Subway i Nordeuropa, forklarer, at udskiftningen er et forsøg på at imødekomme flertallet af kunderne i de afdelinger, der er placeret, hvor

den muslimske befolkningsandel er høj, og at det er i nøje udvalgte butikker, der bliver indført halalslagtet kød.

Han tilføjer, at der ikke er tilsvarende planer for de syv Subway-butikker i Danmark. Det er udelukkende, hvor den muslimske befolkningsandel er høj, og

det er den ikke ved andre Subway butikker i Nordeuropa, siger han.

Beslutningen har fået englændere til at demonstrere og opfordre til boykot udenfor Subway-butikker.

Ovenstående billede er fra Sunderland.

Kamp mod halal i Sri Lanka

Skønt kun 9% af befolkningen i Sri Lanka er muslimer, har den muslimske organisation All Ceylon Jamiyyathul Ulama (ACJU) haft held til at gennemtvinge halal-certificering af en betydelig del af de produkter, der er i handlen i Sri Lanka. Det er ligeledes lykkedes organisationen at få handelskammeret Ceylon Chamber of Commerce til at eftersnakke argumentet, at det er upraktisk at markedsføre to udgaver af samme produkt, hvormed der menes, at alt skal foregå i henhold til muslimske standarder.

Det har imidlertid medført stærke reaktioner fra repræsentanter fra det buddhistiske befolkningsflertal repræsenteret af organisation BBS, Bodu Bala Sena (buddhistisk styrke). Deres kampagne imod islamiseringen fik i foråret 2013

den islamiske organisation ACJU til at love, at man ville ophøre med at udstede halal-certifikater til produkter, som bliver solgt i Sri Lanka, mens man ville udlevere certifikater gratis til eksportvirksomheder.

Dette løfte fik stormen til at lette, hvilket har fået muslimerne til at starte en ny certificeringskampagne. Med effekt fra 1. januar 2014 udsteder en ny organisation, Halal Accreditation Council (Guarantee) Ltd., (HAC) halal-certifikater, og det foregår ikke gratis.

"Vi beskæftiger en lang række fagfolk til at sikre, at bedste praksis bevares i denne certificeringsproces. Derfor er vi nødt til at få dækket omkostningerne ved denne mekanisme", siger den administrerende direktør for HAC.

Han fortsætter: "Man skal også tage i betragtning, at der er et stort internationalt marked for produkter fra Sri Lanka. Det er en kendsgerning, at der er tæt på 2 milliarder muslimer verden over, der udelukkende vil købe halal-produkter".

Repræsentanter fra BBS føler, at det

Bodu Bala Sena - logo

ikke-muslimske flertal igen er i færd med at blive taget ved næsen af Sri Lankas muslimer, og de planlægger nu en ny anti-halal kampagne.

"Dette nye udspil beviser, at ACJU har holdt offentligheden og myndighederne for nar. Det nye selskab er jo blot en anden gren af ACJU i ny forklædning. ACJU forsøger at indføre sharialov ved hjælp af halal-certificering, og vi kommer til at gribe ind i denne sag", siger generalsekretæren for BBS, Galagodaatha Ganasara Thera.

Kilder: The Indian Express, 11/3 2013
www.eat-halal.com, 9/1 2014

Franske skoleelever befries fra halal-tvang

Det franskvenlige parti Front National med Marine Le Pen som frontfigur vandt historisk fremgang ved kommunalvalget og fik flertal i 11 byer. I disse vil partiet forbyde skolerne at servere særligt tilberedt halal-mad til de muslimske elever.

Partiformanden Marine Le Pen forklarede i et interview med radiokanalen RTL, at forbuddet kommer til at gælde i de 11 franske byer, som partiet opnåede flertal i ved valget i marts.

"Vi vil ikke acceptere religiøse krav til

skolemaden", sagde hun iflg. SvT's hjemmeside.

Det er ikke klart, om forbuddet også kommer til gælde for jødisk koshermad

"Tänk om vi kunde få samma utveckling i Sverige till hösten, det vore en bra start på att få räta upp den kantrande skutan Moder Svea", skriver Exponerat i en kommentar.

Kilde: Exponerat 30/4 2014

Halal i Australien

Den australske borgerrettighedsbevægelse Q Society har opbygget en omfattende viden om halal-certificering, som har gyldighed i størstedelen af verden. Denne artikel bygger på materiale fra Q Society.

Halal-certificering - en ny opfindelse

Det hedder sig, at certificeringen er blevet udviklet for at sikre muslimske forbrugere, at produkterne ikke indeholder forbudte ingredienser. For dette betales der en afgift til den muslimske institution, der står for certificeringen.

Men denne certificering er ikke foreskrevet i koranen, men er af ny dato. Den startede så sent som i 1980'erne. Den er en moderne opfindelse, som har vist sig at være så lukrativ, at den i løbet af få år er blevet udviklet til et korrupt verdensomspændende fænomen.

Sharia omfatter meget mere end mad, men alle certificeringsorganisationer arbejder for sharia-loven, hvis mål der er at blive anerkendt som del af vor tilværelse.

Sidste år udtalte Ikabel Patel fra Den Australske Sammenslutning af Muslimske Råd, AFIC, at "Australien har haft lovgivning om sharia siden 1983, så vi har allerede inkluderet dele af sharia til gavn for landet".

De penge, som betales for halal-certificering, bliver helt eller delvist brugt til at presse på for at få indført sharia-lov i Australien.

I den forbindelse skal man notere sig, at under sharia er der ingen adskillelse

mellem religion og regeringsførelse. Der er ingen frihed for de værdier, som vi sætter pris på.

Muslimere har tre valg i forhold til ikke-muslimere:

- voldelig hellig krigsførelse
- omvendelse
- slaveri (liv som dhimmi)

Det er sidstnævnte, vi beskæftiger os med, når det gælder halal-certificering. Som dhimmi lever ikke-muslimere som slaver på islams nåde og fromme.

Halal - et våben imod Vesten

Sidste år blev World Halal Forum afholdt i Malaysia. Australien deltog med 13 delegerede. Nestlé var den næststørste sponsor, og Fonterra sponsorerede selve mødet.

I en rapport fra mødet hedder det: "Halal-certificering er blevet udviklet fra kun at omhandle kød og kyllinger til at omfatte forarbejdede dagligvarer som mejeriprodukter, konfekture, personlige plejemidler og medicin." Fokus skifter nu til servicesektoren. Næste trin er at få kontrol med logistik, transportsektoren og de laboratorier, som skal teste, om produkterne lever op til kravene.

Hvis de muslimske planer bliver implementeret, vil certificeringen blive så omfattende, at det er vanskeligt at forestille sig i dag.

Det korn, dyrene spiser, skal halal-certificeres. Det trug, dyrene spiser og drikker af, skal certificeres. Gården, dyrene lever på, skal certificeres. Medicin, dyrene udsættes for, skal være certificeret. De biler, de transporteres på, skal certificeres. Slagteriet, de slagtes på, skal certificeres. Emballagen, kødet pakkes i, skal certificeres. Transport igen; og endelig skal butikkerne, kødet

sælges i, certificeres. Endelig skal den tilhørende finansiering certificeres. Sidstnævnte medfører, at certificerede selskaber ikke må investere i griseproduktion og alkoholproduktion.

Et land som Brunei, som hidtil har levet af olieproduktion, ekspanderer nu ind i halal-certificering på grund af de enorme summer, der kan tjenes.

Der tages nu initiativer i hele den muslimske verden, der skal svinebinde den vestlige verdens firmaer, som de ikke kan konkurrere med, men som de kan få kontrol med indefra. Det sker ved list, og du og jeg finansierer denne krigsførelse gennem vore daglige indkøb i supermarkedet.

Hvad koster halal-certificering?

Her har vi et problem, for de fleste firmaer, der indgår en aftale om halal-certificering, skal samtidig underskrive en erklæring om at hemmeligholde den pris, de betaler for certificeringen.

Men nogle firmaer har valgt at offentliggøre prisen. For eksempel oplyser en mindre slikproducent, at den skulle betale 1148 Australske Dollars, AUD, - ca. 6.000 kr. pr. år. Men firmaet besluttede ikke at blive certificeret, for firmaet indså, at der ikke var nogen efterspørgsel, og at varedeklarationen tydeligt viste, at produktet er acceptabelt for muslimer.

En mælkeproducent oplyser, at deres pris var 7000 AUD - ca. 35.000 kr.

En kyllingeproducent skal betale over 40.000 AUD - ca. 200.000 kr. - pr. år for 8 producerende afdelinger.

Disse udgifter bliver naturligvis lagt oven i de priser, forbrugerne betaler.

Der er ikke andre til at betale.

Produkter, som altid er halal

Produkter som mælk, fisk, frugt, korn, grøntsager og honning er naturligt halal.

Da jeg spurgte en honningproducent, hvorfor den er halal-certificeret, når honning er halal, fik jeg følgende svar:

"Vi ved, at honning er halal iflg. islamisk lov, men vore kunder forlanger, at vi har et halal-certifikat for at ville handle med os."

Firmaer trues med boykot, hvis de ikke betaler for et unødvendigt certifikat.

Det Hongkong-baserede firma Lee Kom Key har betalt for certificering af honning, hvidløg og - hold godt fast - spare ribs fra svin; og den britiske chokoladefabrikat Cadbury betaler for halal-certificering af deres chokoladeprodukter. Det giver ingen mening. Det er dhimmi-slaveri.

Et argument, man ofte møder, når man kritiserer halal-certificeringen, er, at den er nødvendig på mange eksportmarkeder. Kan nogen så forklare, hvorfor næsten alle producenter af friskbagt brød, som kun sælges på hjemmemarkedet, betaler for halal-certificering? - f.eks. Aldi, Best Buy, Buttercup, Coles, Foodlands, Good Stuff, Golden, IGA, Bishops, Franklin, Hot Baked, Independent Bread, Restaurant Bread Range, Texas Toast, Woolworths, Burger King, Dinkum Dog, Tip Top, Hogs Bread Cafe, KFC, Hungry Jack's, Red Rooster, Oporto og mange flere.

De fleste af disse brød er lavet af mel og mælk, som ikke behøver at blive certificeret.

Dertil kommer, at disse produkter ikke bærer mærkater, som viser, at de har betalt afgift til islamiske organisationer. Den kritik, som firmaerne har været udsat for, har ført til, at flere af firmaerne har fjernet halal-mærket, selvom de stadig betaler til de islamiske organisationer.

Frihed til at sige fra

Halal-certificeringen er et verdensomspændende pres for islamisering.

Betal til imamen, hvis du vil have arbejde

En lille transportør af kyllinger har fortalt, at han mistede mere end 120.000 AUD, ca. 500.000 kr., over en periode på tre år, fordi han nægtede at lade sig halal-certificere.

Han hentede kyllingeprodukter hos kyllingefabrikanten Steggle og leverede dem til "take away" butikker. Steggle blev halal-certificeret, og det blev nogle af "take away" butikkerne også. Manden blev kontaktet af en islamisk organisation, som sagde til ham, at han nu skulle have sin kølebil halal-certificeret, hvilket ville koste 700 AUD - ca. 3500 kr. Der var intet, der skulle laves om i hans bil, han skulle blot betale til den islamiske organisation.

Han betalte afgiften i 2 år. Så sagde han til sig selv, at det var spild af penge, og holdt op med at betale. Han blev udsat for pres fra den lokale imam, men nægtede at betale.

Han oplevede da, at den ene "take away" butik efter den anden begyndte

at boykotte ham. De blev presset af certificeringsorganisationerne til ikke at få leveret fra ham. I løbet af 3 år mistede han mere end 120.000 AUD i omsætning. Han gik så til imamen og sagde: "OK, jeg vil lade min bil certificere, selvom det er urimeligt".

Imamen smilede og sagde: "Fint, vi halal-certificerer bilen; men der er tre betingelser:

- afgiften er steget
- du skal betale for de tre år
- du får en bøde oven i"

Den stakkels mand accepterede. Den slags pres udsættes firmaer for.

Kilde: *Q Society. Australia*

Det er blevet påvist, at en stor del af de penge, som betales til halal-certificeringsorganisationer, ender hos terrororganisationer - bl.a. Hamas. 60% af af halal-midlerne kontrolleres af Det Muslimske Broderskab.

Vi må derfor spørge: Hvor bliver pengene af? Det er på tide, vor regering undersøger dette spørgsmål.

Vor største fjende, hvad halal-certificeringen angår, er ligegyldighed. Hvis vi ingen ting gør, bliver vi tromlet ned.

Når 2% af indbyggerne her i landet kan udøve så stor indflydelse på virksomhederne her i landet, hvad kunne så 98% af os gøre?

Store firmaer som Nestlé, Sanitarium og Kellogg's betaler alle til islamiske organisationer, men de har ikke så stor respekt for ikke-muslimske kunder, at de oplyser det på indpakningerne.

Det er på tide, at forbrugerne lader firmaerne forstå, at vi forlanger den oplysning, så vi kan træffe et valg.

Brug den frihed, som vi stadig har.

Kilde: <https://www.youtube.com/watch?v=YVPngzSE94o>

Q Society of Australia

Halal i Danmark

Den første eksport af danske frosne kyllinger til Mellemøsten fandt sted i 1954. I de første år var kyllingerne ikke halal-slagtede. Brugere må have nøjedes med at sige "bismallah" før de satte tænderne i dem.

Eksporsten voksede i løbet af 1960'erne, og der blev indgået individuelle aftaler mellem de enkelte fjerkræslagterier og importørerne om slagtning efter islamiske regler; men det var ikke før oprettelsen af Islamisk Kulturcenter i 1976, at halal-slagtningerne blev sat i system.

I 1978 blev der indgået en generalaftale mellem Islamisk Kulturcenter og Fjerkræeksport-Udvalget om en modificeret Halal slagtning af fjerkræ. Aftalen inde-

I 1962 oprettede Saudi Arabien Muslim World League, som har til formål at udbrede den meget konservative udgave af islam, som kaldes wahabisme. Saudi Arabien støtter bl.a. Boko Haram i Nigeria. Muslim World League har haft kontor i Danmark siden 1980. Eksport til Saudi Arabien skal foruden et halal-certifikat udstedt af Islamisk Kulturcenter godkendes med et stempel fra Muslim World League. Eksportørerne betaler afgift for begge. I februar 2014 trådte en ny bekendtgørelse i kraft, som fastslår, at alle slagtninger i Danmark skal ske under bedøvelse. Det medførte straks rumlerier i den saudiarabiske presse om en mulig boykot af danske varer. Disse trusler er endnu ikke blevet til noget.

Et udvalg af halal-firmaer:

Rose Poultry
Danpo
Aarhus Slagtehus
Mogens Niensens Kreaturslagteri
Skara
Ana Food
Robert Damkjaer
Hanegal (kun kyllingekød)
Arla
Andelsmejeriet Sædager
Danish Crown
Novozymes
Chr. Hansen Ingredients
Danisco
Pharma Nord
Nestlé
Kellogg's
Mars Chocolate
Coca Cola
Sinalco
PepsiCo
KFC, Kentucky Fried Chicken
Colgate
Rotterdam Havn
CES, Cambridge Engineered Solutions, (metal transportbånd)
Alt lammekød fra New Zealand

Islamisk Kultur Center, Dortheavej i Brønshøj

holdt, at fjerkræet måtte bedøves før slagtningen, men det skulle være en meget mild bedøvelse, som sikrede, at fjerkræet vågnede op igen efter ca. 30 sekunder, hvis det ikke blev aflivet. Endvidere skulle en muhamedansk medarbejder læse bønner over kyllingerne ved båndet, hvor de blev bedøvet og aflivet. I årene derefter gik de fleste store fjerkræslagterier over til at slagte alt fjerkræ efter halal-metoden. Nogle gjorde det, fordi det er det nemmeste, andre fordi nogle importører kræver unikke halal-faciliteter, så der ikke er risiko for, at der smutter et kyllingelår med, som der ikke er råbt "Allah er stor" over.

Foruden Islamisk Kulturcenter og Muslim World League, findes der i Danmark en tredje halal-certificerende organisation, DHL - Danish Halal Fund, som ikke accepterer bedøvelse af dyr før slagtningen. Organisationen har 52 medlemsforeninger i Danmark og samarbejder med organisationerne HMC og AVS i henholdsvis Storbritannien og Frankrig. Eftersom dansk lovgivning kræver bedø-

velse, certificerer DHL indtil videre udelukkende produkter, som importeres.

Halal-certificeringen betragtes af skattemyndighederne som erhvervsmæssig virksomhed, og der betales skat de indtægter, de islamiske organisationer indkasserer for udstedelse af halal-certifikater.

*Kilder: SKAT
Det Danske Fjerkræråd
Islaminfo.dk
Islamiccc.com*

Halalfrit kød

Følgende firmaer, ordnet efter postnummer, sælger halalfrit kød:

Slagteren ved Kulturvet, København

Slagter Lund, Torvehallerne, Kbh.

Kødbilen, hele Storkøbenhavn

Kødsnedkeren, 3210 Ørby

Krogagergaard, 4173 Fjenneslev (webbutik)

Leif Henriksen, kødgrossist, 4200 Slagelse

Bondegårdens Økologi, 4250 Fuglebjerg

Hvidkildegaard Limousine, 4892 Kettinge

Dalbakkegaard, 4894 Øster Ulslev

Slagteren, Rosengårdscenteret, 5220 Odense SØ

Vellingegårds Fjerkræ, 5450 Otterup

Allégården, 5471 Sønderød

Brandts Oksekød, 5560 Aarup

Vester Hæsing Slagterforretning, 5672 Broby

Gråsten Fjerkræ, 6300 (fås i mange store supermarkeder)

Hopballe Mølle, 7300 Jelling (webbutik)

De 5 Gårde, 8000 Aarhus - kun den økologiske kylling!

Den Stolte Slagter, 8500 Grenaa

Store Lyngdal, 8641 Sorring

Jelling Naturkød, 8722 Hedensted

Raunsmed Fjerkræ, 9480 Løkken

Tårs Slagtehus, 9830 Taars

Emilievejs Slagterforretning, 9900 Frederikshavn

Danpo kan ikke, men Danæg kan

Et tilbagevendende argument fra slagterier, der kun leverer halal-kød, er, at det er for besværligt og uøkonomisk at fremstille den samme vare i to udgaver. Derfor bliver den kun fremstillet i den muslimske udgave.

Det er på den baggrund påfaldende, at et firma som Danæg er i stand til at levere den samme vare i talrige udgaver: buræg, skrabeæg, økologiske æg,

økologiske æg fra frugtplantager, biodynamiske æg, frilandsæg, pasteuriserede æg og solblommeæg.

Fjerkræslagterierne bør spørge de dygtige folk i Danæg, hvordan man bærer sig ad med at fremstille differentierede produkter. Men dygtighed er ikke nok, der kræves også vilje, og den er det op til forbrugerne at tilvejebringe. Lad være med at købe halal-produkterne!

Slagterierne lyver og forbrugerne betaler

Sagen er den, at slagterierne skal være godkendt for at kunne sælge halalkød. De to institutioner, som har monopol i Danmark på at udstede halalcertifikater, er Islamisk Kultur Center (IK) og Muslim World League (Saudi-Arabien). Et halalcertifikat koster omkring 500 kr. pr. 25 tons kød om året.

De penge går i dag til bl.a. Islamisk Kultur Center. Det drejer sig om mange penge årligt. Slagterierne er selv

klar over det problematiske og lyver derfor om afgiften til Islamisk Kultur Center ved at påstå, at afgiften til certifikaterne udelukkende betales af de udenlandske importører. Det gør den ikke. Den betales også af danske forbrugere i forhold til, hvor meget halalkød, der slagtes og sælges i Danmark.

Præst Kirsten Sarauw og lektor Lone Nørgaard i Jyllands-Posten 28/3 2013

Konventionsret og folkeret

Man angriber og svækker den suveræne statsmagt og den nationale folkevilje gennem menneskerettigheds-ideologien, der lægger utålelige og meningsløse byrder på folkene.

Af cand.jur. Jack Kornbeck

Hvad er det, der gør en aftale til en gyldig kontrakt? Antagelig har De levet et velfornøjet liv uden nogensinde at skænke dette spørgsmål en tanke. Men det er De nødt til, dersom De vender Dem mod de humanistiske konventioner, der lægger meningsløse byrder på Danmark uden at give landet noget som helst til gengæld. Det er De nødt til af den grund, at disse konventioners verden simpelthen er en verden af internationale kontrakter. Og vi skyder nemmest denne verden ned ved at gå ganske nøgternt til værks og betjene os af hverdageksemples, som vi alle så udmærket kender. Derfor begynder vi med privatretten og lærer vores abc der, inden vi anvender den på de internationale kontrakter, altså på konventionerne.

Ligesom der skal to til at skændes, skal der også to til at enes og indgå en kontrakt. Mindst to, mens der ingen grænse er opefter. Der skal to til, og de skal være myndige og indgå aftalen frivilligt, ligesom aftalen ikke må have et retsstridigt indhold. Er disse betingelser opfyldt, så foreligger der en gyldig kontrakt, der binder parterne. Men kontrakten selv (for eksempel en lejekontrakt) skaber ikke selv sin egen gyldighed. Det er slet ikke muligt. Gyldigheden må komme et andet sted fra. Det gør den også. Den kommer fra dansk ret, for eksempel fra lejeloven og aftaleloven, fra domstolene – samt endelig og i værste fald fra fogeden og politiet, der har det i deres magt at tvangsfyldebyrde en dom. Det er dette regelværk og dets apparatur i dets helhed, der skaber kontraktens gyldighed.

Det er kontraktens sammenhæng med dansk ret, der skaber resultatet. Det viser sig derved, at dersom to danskere i Paris ville underskrive en fortrykt dansk lejekontrakt, der overalt henviser til dansk lejelovgivnings bestemmelser, vedrørende en parisisk lejlighed og derpå indbringe en tvist om kontrakten for

Underskrivelsen i 1648 af Traktaten i Münster, som sammen med Traktaten i Osnabrück udgør grundlaget for folkeretten. Maleri af Gerard ter Borch.

fransk underret, så ville sagen blive afvist, allerede fordi den er affattet på dansk. Det ville den nu også blive af en række andre grunde. I Danmark ville der slet ikke kunne stævnes i henhold til den, eftersom den angår en i udlandet beliggende ejendom, hvor sagens parter også bor. Deres uoverensstemmelse vil muligvis kunne indbringes for fransk domstol og kunne finde en afgørelse, men det bliver ikke i henhold til den skrevne aftale. Herefter kan vi fastslå den sætning, at en kontrakts gyldighed er afledt af, at den kan henføres til en bestemt retsorden og opfylder denne retsordens krav til kontrakten og dens gyldighed. Kontrakten forudsætter altid til sin gyldighed regler, der ligger udenfor kontrakten selv. Dette kan slet ikke være andet.

Uden en retsorden, ingen kontrakt. Hold for alt i verden fast i denne sætning, som gjaldt det livet (det gør det i øvrigt også). Herefter kan vi gå til den internationale verden.

Her er de myndige personer, der kan indgå kontrakter med hinanden, afløst af suveræne stater, der kan nøjagtig det samme: Indgå kontrakter med hinanden. "Myndighedskravet" viser sig her – foruden i suveræniteten – på den måde, at aftalen skal være indgået af den kompetente statslige myndighed (være sig rette minister, rette styrelse eller den instans, der ifølge fuldmagt er bemyndiget hertil). Den suveræne stat afgør selv, om denne betingelse er opfyldt, og det er egentlig vigtigt, at De hæfter Dem herved (vi er nemlig slet ikke i nød for smuthuller, når det gælder konventionernes verden. Også dette område har sine prokuratorknebl!) Videre er der spørgsmålet om, hvorvidt en traktat kan være ugyldig på grund af et retsstridigt indhold. Det kan den helt sikkert. Dersom Frankrig, Tyskland og Belgien ville indgå en traktat om ophævelse af Storhertugdømmet Luxembourg eksistens og deling af dets territorium mellem de tre "høje" kontraherende stater, så ville en sådan traktat

være ugyldig på grund af dens folkeretsstridige indhold, og hvad vi lærte om kontraktens gyldighed på privatretens område kommer os nu til nytte. Også om de internationale kontrakter (altså konventioner, traktater, protokoller og så videre) gælder det, at kontraktens gyldighed ikke fremgår af kontrakten selv, men af en retsorden, der ligger udenfor kontrakten selv, og som den er omfattet af. Ligesom en dansk købekontrakt skal henføres til dansk ret og ikke giver nogen mening uden denne, så må de internationale kontrakter også aflede deres gyldighed af en retsorden, for at det skal give nogen mening at tale om dens gyldighed. Hvilken retsorden er der her tale om? Der er tale om folkeretten, den retsorden, der gælder mellem staterne og for dem. Folkeretten afgiver gyldighedsgrundlaget for de internationale konventioner og traktater.

Dette forhold har nyere folkeret prøvet af komme uden om (og man aner hensigten og bliver forstemt). I dansk teori sker det på den måde, at man søger at sondre mellem "almindelig folkeret" (folkeret slet og ret) og "speciel folkeret", hvor denne sidste kategori omfatter det samlede hav af internationale aftaler og kontrakter. Men dette går jo slet ikke an. Det ses nemt ved at sammenligne med national ret. Her går det jo heller ikke an at sondre mellem "almindelig aftaleret" og "speciel aftaleret" på en sådan måde, at denne sidste kategori omfatter samtlige kontrakter. Man kan ikke sige, at dansk aftaleret omfatter aftaleloven og samtlige aftaler! Dette forbyder sig selv. Hvad der gyldigt er tale om er, at dansk aftalerets hovedlov er aftaleloven (og for resten også købeloven), og at samtlige aftaler er omfattet af denne lov. Det er jo en helt anden snak end at være en del af aftaleretten. På ganske samme måde gælder det, at folkeretten er den retsorden, der gælder for suveræne stater, hvis aftaler og kontrakter med hinanden derfor er omfattet af denne retsorden, det vil sige, at de er gyldige, hvis de er i overensstemmelse med denne retsorden, og ugyldige, hvis de strider imod den.

Det er så hovedsagen! Folkeretten er vores hovedsag. Det bør den også være for Dem, såfremt De har noget til overs for Deres land. Den skal ubetinget respekteres, hvilket ganske særligt bety-

der, at vort land aldrig nogensinde må angribe eller deltage i angrebskrige eller aggressionshandlinger rettet mod (fjerntliggende) lande om hvilke det gælder, at de aldrig nogensinde har gjort riget noget som helst ondt. Her har vi ikke nogen frihed, så sandt som krigen er den værste svøbe af alle. Men friheden har vi, hvad den internationale kontraktsret angår, uden hensyn til om disse kontrakter kalder sig konventioner, traktater eller blot "noteudvekslinger" mellem suveræne stater.

Tysk frimærke udgivet i 1998 i 350-året for den Westfalske Fred.

Folkeretten er hovedsagen, og under den befinder den internationale kontraktsret sig, akkurat som en købekontrakt i Deres skrivebordsskuffe befinder sig under aftaleloven og købeloven. Fortolkningen af en sådan er lige så godt Deres sag som modpartens. En kontrakt er ikke noget man "bøjer sig for", sådan som man bøjer sig for strafeloven. Det er landets bedste interesse om at gøre, at De holder godt fast i dette standpunkt.

Det er det, fordi lige meget hvor meget man har angrebet den klassiske folkeret for dens øjensynlige mangler (i sammenligning med national ret), så står den kendsgerning fast, at den har gjort mere for at forhindre krigen og hævde den nationale suverænitet end nogen anden faktor i Europas historie. Dens største og vigtigste dokument er Den westfalske Fred af 1648, der afslutter 30 årskrigen's ødelæggelser af det europæiske kontinent og dens forfærdelige myrderier (så forfærdelige, at der er tyske historikere der mener, at Tyskland aldrig er kommet sig over den). Det er denne fred, der indvarsler folkerettens storhedstid og opkomsten af den suveræne statsmagt, således som vi kender den i dag (eller skulle vi mon have skrevet: Som vi endnu kender den?) Det skyldes, at denne traktat (i dens første

artikel) fastsætter den statslige suverænitetens begreb og indhold og gør den til et princip for de kontinentaleuropæiske stater omgang med hinanden. Af denne bestemmelse følger princippet om ikkeindblanding i andre stater indre anliggende, hvilket princip det er liv og død om at gøre at hævde for et land af Danmarks størrelse.

I udgangspunktet er denne fred (der i øvrigt hviler ikke på en, men på to traktater) selvfølgelig aftaleret, der binder de stater, der har underskrevet og egentlig ikke andre. Men der sker det, at de øvrige europæiske stater i deres omgang med hinanden lægger deres principper til grund for deres handlemåde. Derved bliver disse principper til folkeret. For kilden til folkeret er sædvanen, således som den toner frem i staternes indbyrdes omgang med hinanden. De suveræne stater ligestilling og forbuddet mod indblanding i andre stater indre anliggender bliver således grundlaget både for den moderne suveræne stats opkomst og for folkerettens storhedstid. Om denne storhedstid overhovedet er omme er et meget spændende og fortsat uafgjort spørgsmål. Der er storpolitiske tilkendegivelser og begivenheder, der lader formode, at den klassiske folkerets tilhængere forstår sig på at slå fra sig. Det er fra de senere år især Putins Rusland, der har gjort sig bemærket i denne henseende.

Således er sammenhængen mellem den klassiske folkeret og den nationale suverænitet så nær, som det overhovedet er muligt, og vi har derfor ingen grund til at undre os over, at vore fjender retter deres anslag mod dem begge to. Angrebet betyder internationalt, at folkeretten søges trængt tilbage og søges erstattet af en stedse voksende konventionsret, mens det nationalt betyder, at man angriber og svækker den suveræne statsmagt og den nationale folkevilje gennem menneskerettighedsideologien, der lægger utålelige og meningsløse byrder på folkene.

Hvad står mellem dette projekt og dets fuldendelse? Det gør folkeviljen, det gør folkesuveræniteten. Det vil sige, at De står i vejen for projektet. Vi skal selvfølgelig helst være mange, der står i vejen for det. Men alt begynder jo med enkeltmennesket. Det vil sige, at det begynder med Dem selv.

Danmark rundt

Røveri fra handicappet

D. 2/5 blev en 39-årig kørestolsbruger overfaldet i sit hjem af 6 hætteklædte mænd. Tre af røverne truede manden med en skruetækker og knyttede næver, mens de andre tre gennemsøgte hans lejlighed for værdier. Røvernes udbytte var nogle kontanter, nogle flasker Red-bull energidrik og to pakker cigaretter. En nabo så røverne, før de trængte ind til den handicappede. Det kan derfor fastslås, at de var ”af anden etnisk oprindelse end dansk”. Hermed menes næppe kinesere.

Kilde: Lokalavisen Taastrup 06.05.2014

Tyrkere dømt for drab på dansker

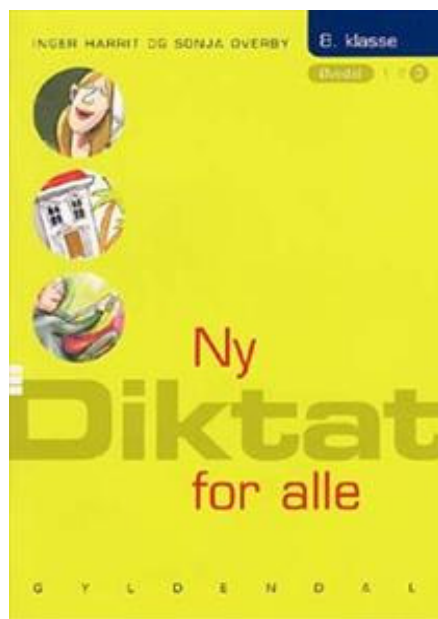
Den 7/5 blev to tyrkere, 20-årige Tugay Yalcin og 17-årige Hikmet Sahbaz, ved retten i Taastrup idømt henholdsvis 14 og 10 års fængsel for drabet på den 19-årige Ricko Træholt. De blev samtidig dømt for drabsforsøg på Ricko Træholts ven, som overlevede. Drabet og drabsforsøget fandt sted ved Høje Taastrup Station d. 12/10 2013. Anklageren krævede udvisning af Tugay Yalcin, som ikke er dansk statsborger, men det undlod nævningetinget.

Kilder: Ekstra Bladet 07.05.2014

Forsvundne kommunale tilskud

Foreningen Lighed og Broderskab, som er en afdeling af Grimhøjmoskeen i Aarhus, har siden 1999 modtaget kommunale tilskud på i alt 1,3 mio. kr. til aktiviteter som bordtennis, fodbold, arabisk og sløjd, som skulle foregå i moskeens lokaler. Bortset fra undervisningen i arabisk, er der ingen andre end moskeens formand, der har set noget til nævnte aktiviteter. Aarhus Kommune har derfor nu bedt et revisionsfirma om at undersøge forholdene.

Kilde: Borgerportalen Gellerup 03.05.2014

Fordomsfulde diktatøvelser

Med Inger Harrit og Sonja Overby som forfattere har Gyldendal udgivet en række citatøvelser. ”Ny Diktat for alle 8. klasse” med særdeles fordomsfulde tekster. Der er f.eks. en tekst om Ali, hvis far sidder fængslet i Israel, ”fordi han er anklaget og dømt for et bombeattentat, han slet ikke har deltaget i. Hans mor blev myrdet under et af de israelske bombardementer.” Men ikke nok med det. En dansk pige er forelsket i Ali: ”Problemet er mine forældre. De flippede simpelthen fuldstændig ud, da jeg fortalte dem om Ali. Min far tror, at alle indvandrere er kriminelle, og min mor siger, at hele hans familie sandsynligvis er terrorister, og at muslimerne undertrykker deres kvinder.”

Kilde: DenKorteavis 01.05.2014

Nej til bederum for muslimer

Rektor for Københavns Åbne Gymnasium har afvist en ønske fra skolens muslimske elevrådsformand om etablering af et bederum for de muslimske elever. Dermed ligger gymnasiet på linje med andre uddannelsesinstitutioner. Rektoren, som samtidig er formand for Gymnasieskolernes Rektorforening, udtaler: ”Min holdning er, at vi ikke skal have

religiøse rum på skoler, fordi skolen grundlæggende er et rationelt projekt, der bygger på videnskaben.”

Kilde: Berlingske Tidende 15.05.2014

Overfald i Palads-biografen

Bandefilmen ”Ægte vare” må have virket meget opildnende på en flok ”unge af anden etnisk herkomst end dansk”, for de larmede voldsomt under forestillingen i Palads i København. Da andre blandt publikum bad dem dæmpe sig, gik de fuldkommen amok og overfaldt omkringsiddende, så blodet flød ud over biografsæderne. Inden politiet nåede frem, var de stukket af fra biografen.

Kilde: TV2 nyhederne 08.05.2014

Overfald efter koncert

Kort efter at have forladt musikhuset Portalen i Greve blev flere koncertgæster overfaldet af 10-15 indvandrere på knallerter og i en sort bil. Det gik værst ud over en mand i 50'erne, som blev stukket seks gange med kniv. Politiet formoder, at voldsmændene kommer fra det nærliggende Askerød-kvarter.

Kilde: Sjællandske Medier 16.05.2014

Islamister overtager fodboldklub

Brøndby Strand IK har fået en ny islamistisk bestyrelse med et medlem af Hizb ut-Tahrir på formandsposten. Der blev herefter straks indført forbud imod øl, pølser og svinekød. Traditionen for fællesspisning med stegt flæsk og persillesovs er med øjeblikkelig virkning afskaffet. ”Der er 100-150 muslimske fodbold drenge, og det er demokratiets vilkår, at de har taget over, men det bekymrer mig lidt, hvad der sker med klubben”, siger den tidligere formand.

Kilde: Jyllands-Posten 07.05.2014

Jorden rundt

Pavens sekretær: Islam en døds kult

Pave Francis har ansat en ny sekretær, Fader Ioannis Lahzi Gaido, som taler arabisk og som er kopter fra Egypten, hvor det underkuede kristne mindretal har lidt under islam i 1350 år. En anden egypter, forfatteren Magdi Cristiano Allam, som i 2008 konverterede fra islam til kristendom, citerer i sin bog "Grazie Gesù" (tak Jesus) Gaido for følgende udsagn: "Jeg har altid forsøgt at respektere andre religioner uden at være bange for at fortælle sandheden for at understrege, at kristendommen er en opfordring til frihed. Og jeg kan ikke skjule de enorme vanskeligheder, som kristne lever under, hvor der er muslimsk flertal. Det er ikke nogle få islamister, der skaber vanskeligheder, men en døds- og voldskultur, der bygger på meget klare grundsætninger, som maner til vold og drab på alle, der er anderledes. Blot det at tænke anderledes er nok til at blive dømt til døden."

Kilde: *Katholischer Info*, 23.04.2014

Slut med halal-tvang i franske skoler

Skoleelever i 11 franske byer bliver ikke længere påtvunget muslimske madvaner. Det franskvenlige parti Front National med Marine Le Pen som frontfigur vandt historisk fremgang ved kommunevalget og vandt flertal i 11 byer. I disse vil partiet forbyde skolerne at servere særligt tilberedt halal-mad til de muslimske elever. Partiformanden Marine Le Pen forklarede i et interview med radiokanalen RTL, at forbuddet kommer til at gælde i de 11 franske byer, som partiet opnåede flertal i ved valget i marts. "Vi vil ikke acceptere religiøse krav til skolemaden", sagde hun iflg. SvT's hjemmeside.

Kilde: *Exponerat* 30.04.2014

Politiker dømt for at oplyse om islam

I kommentarfeltet under en internetartikel om seksuel vold imod kvinder i Egypten, som blev bragt i Aftonbladet 9/7 2013, skrev en politiker fra Sverigedemokraterne: "Hvornår indser I journalister, at det er dybt rodfæstet i islamisk kultur at voldtage og mishandle kvinder, som ikke retter sig efter islams lære. Der er en nøje sammenhæng mellem antallet af indvandrere fra Mellemøsten og Nordafrika og antallet af voldtægter i Sverige". Denne oplysning anså

Blekinge Tingsret for at være "hets mot folkgrupp" og idømte politikerens en bøde på 32.000 Skr.

Kilde: *Kvällsposten* 17.05.2014

Dømt til døden for kristendom

En sudanesiske mor er blevet idømt 100 piskeslag og efterfølgende hængning for at være konverteret fra islam til kristendom. Kvinden fik 3 dage til at fortryde, men sagde derefter til dommeren: "Jeg er kristen og jeg er ikke frafalden".

Kilde: *aljazeera* 17.05.2014

Om de 276 kidnappede kristne piger

På foranledning af den meget omtalte kidnapning af skolepiger i Nigeria, skrev Ayaan Hirsi Ali: "Boko Haram er langt fra en vildfarende terrorgruppe, som nogle iagttagere mener. Hvad mål og metoder angår, er de tværtimod repræsentative. Bortførelsen sætter et af islamisternes vigtigste hensigter i relief: undertrykkelse af kvinder... Jeg ved af egen erfaring, at intet kan vække mere afsky blandt islamister end ligeberettigede og uddannede kvinder."

Kilde: *Wall Street Journey* 08.05.2014

Palæstinensisk børne-TV

Vært: Hvad laver en politibetjent?
Nahul (voksen i bidragt): Han fanger tyve
Vært: Og skyder jøder. Ikke?
Pige: Ja
Vært: Og det vil du gerne?
Pigen nikker
Vært: Med Allahs hjælp, når du bliver stor
Pige: Så jeg kan skyde jøder
Nahul klapper i hænderne
Vært: Alle jøder? Alle sammen?
Pige: Ja
Vært: Godt!

Kilde: *Al-Aqsa TV (Hamas)*, 02.05.2014 via *Palestinian Media Watch*

Åndelig kastration af en nationalskjald

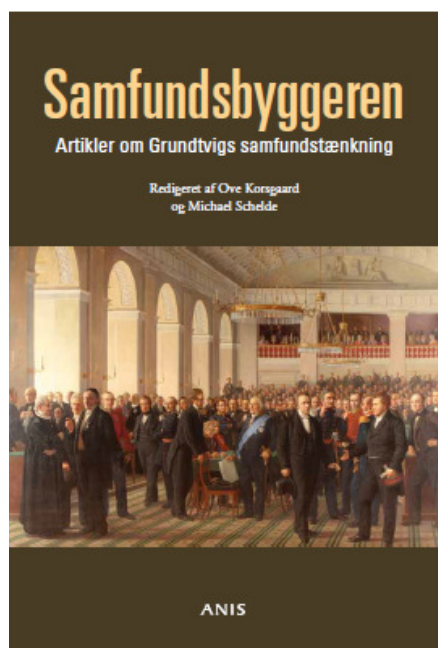
Ove Korsgaard og Michael Schelde (red.): *Samfundsbyggeren. Artikler om Grundtvigs samfundstænkning.* (Forlaget Anis, 2013. 251 sider).

Det er at tage munden noget for fuld, når denne antologi prætenderer at lancere Grundtvig som "politisk filosof" med en plads i europæisk idéhistorie. Det forekommer mig at være en noget befærdet sti, der her betrædes, og det har også været gjort bedre. Mere tro mod emnet ville det være at kalde Grundtvig en metapolitisk filosof, altså med et dybere ærinde end det rent politiske, men så sandelig med implikationer for det politiske gebet. Grundtvigs ærinde var altså netop kun det samfundsmæssige via det folkelige – en prioritering, der også glemmes i det meste af den forvrøvlende moderne snak om "sammenhængskraft", der så vist er et luftkastel uden det historisk-folkelige perspektiv.

Med rette fremhæves det i bogen med henvisning også til Grundtvigs tyske forgænger J.G. Herder, at folket som kulturfænomen ikke er et statisk eller "matematisk" fænomen, men netop skal kultiveres; det er der ikke bare uden videre. Men ikke overraskede reduceres denne indsigt ad absurdum i velkendt retning, og alle de i dag odiøse "nationalistiske" elementer hos Grundtvig forflygtiges, skønt det jo netop er som inspirator til ganske konkret nationalforsvar, at han nu er så inderligt tiltrængt.

Men grundtvigianerne så rigtigt, da de videreførte Grundtvigs tanker om åndsfriheden som ufravigeligt fundament. Princippet illustreres i bogen af beretningen om højskoleforstander Poul Erik Søe, der i årevis spillede morgensang for en stor, tom eller næsten tom sal. Han nægtede at flytte til et lille klasse-lokale: "Hvis vi flytter til et lille rum, hvor ikke hele skolen kan være, så gør

vi os selv til en sekt, så er morgensangen en religiøs handling for de sentimentale. Når vi er i salen, så er tilbuddet om frivillighed ægte. Der er plads til alle. Kommer de en dag, så falder de ikke ind i en lukket kreds, men kan bare sætte sig ned og være med."

Men de kom altså ikke. Imidlertid indså Søe, at det afgørende var tilbuddet. På samme måde med nutidens nationale bevægelser. Vi skal uanset succes prædike den nationale sag herfra til evigheden og byde alle landsmænd velkomne, hvis troen derpå indfinder sig hos dem, men tvinge folket til at redde Danmark kan man ikke, eller rettere: Det er meningsløst at redde nationen med et uvilligt folk. Derfor er det ene fornødne og absolut afgørende også at vinde danskerne hjerter for den danske sag; alle konkrete problemer og kendsgerninger er sekundære udenomsværker, der er betydnings- og magtesløse uden folkets opslutning bag sagen.

Dér kommer Grundtvig ind som den store metapolitiske inspirator (sup-

plerende Mogens Glistrups mere konkrete arv som yin og yang), og selv om han ikke synes at have sat de store aftryk i dag, er der dog alligevel noget i forhold til i Sverige, "landet uden en Grundtvig", som det nok mest interessante kapitel i nærværende bog hedder. I stedet for grundtvigianismen fik Sverige boströmianismen, opkaldt efter professor Christopher Jacob Boström, som midt i 1800-tallet prægede udviklingen med sin hierarkiske "oppefra og ned"-statsfilosofi, hvis kontrast til Grundtvig stadig kan mærkes i Danmarks og Sveriges politiske forhold. Det hjalp ikke, at Socialdemokratiet senere helt overtog monopole på nationen i Sverige, for de gjorde blot denne identisk med en topstyret velfærdsutopi uden det kristeligt-nationalkonservative "nedefra og op"-islæt, som grundtvigianismen bidrog med i Danmark.

Men Viggo Hørups 130 år gamle program forekommer stadig tiltrængt både herhjemme og andetsteds: "Den almindelige europæiske tilstand, hvor nogle tusind familier er den offentlige mening og millionerne ikke andet end bønderne og soldaterne i komedien, forekom mig latterlig. At gøre alvor af den almindelige valgret syntes mig hele opgaven." Skønt dette program pga. Grundtvig nåede længere i Danmark end de fleste andre steder, er det stadig de velkendte, sammenspiste "Tordenskjolds soldater", der sætter dagsordenen nationalt og internationalt. Det er vist på tide, at de menige europæiske folk får læst deres Grundtvig, Herder, Wergeland, Lajos Kossuth, Andrejs Pumpurs og hvad de forskellige landes nationalskjalde ellers hedder, besinder sig på deres eksistensgrundlag (i den herskende terminologi: "misbruger" skjaldene) for så at vågne og gøre op med afnationaliseringen i et direkte demokrati, der får kosmokraterne til at blegne af rædsel!

Peter Neerup Buhl

Skæve analyser af europæiske frihedskæmpere

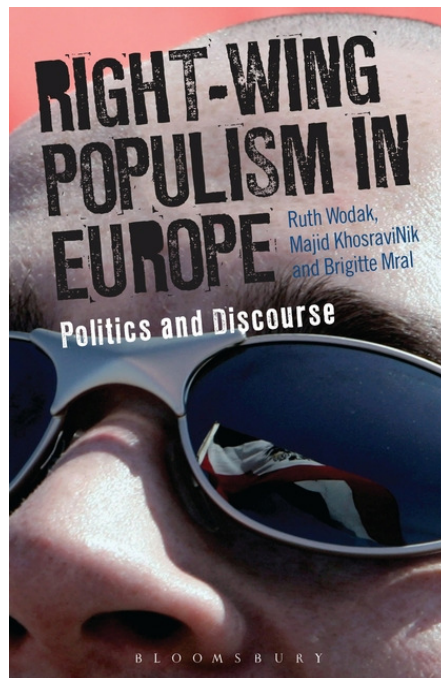
Ruth Wodak, Majid KhosraviNik & Brigitte Mral (red.):
Right-Wing Populism in Europe. Politics and Discourse.
(Bloomsbury, 2013. 334 sider).

I disse år udtænker samfundsforskerne mange sære, bagvendte og indviklede teorier for at "forklare" (dvs. bortforklare) det indlysende, nemlig hvorfor "højreradikale", "nationalistiske" eller "ekstreme" partier vinder frem i Europa i masseindvandringens æra. Under den mest ekstreme og omvæltende politiske kurs for Europa i århundreder har skatteyderbetalte akademikere den frækhed at sætte netop dem på anklagebænken, som forsøger at rette kursen tilbage til det normale.

Den nærværende bog er et eksempel på dette intellektuelle forfaldssymptom eller denne åndelige kapitulation, men bortset fra de søgte forklaringsmodeller rummer den interessante gennemgange af den politiske situation i mange europæiske lande. Som personificeringer af aktuelle udviklingslinjer fremhæves to personer, Silvio Berlusconi og Jörg Haider: "Berlusconiseringen" af Europa viser sig herefter som en glad populisme, forbrugerisme og overfladisk hedonisme blandet med etnonationalisme og "beklagelige tiltag" mod etniske og andre minoriteter. "Haideriseringen" repræsenteres angivelig af anti-establishment-partier, der taler på "folkets" vegne og blåstempler "chauvinistiske" og "nativistiske" ideologier...

Man kunne selvfølgelig mindst lige så vel hævde, at den bekymrende udvikling i Europa kan tilskrives to typer af politik: En "Thorningisering", dvs. en ufolkelig, teknokratisk socialliberalisme, som kun kender "samfund" og ikke nationer, og som rammes af sin egen rigide legalisme og kører uhjælpeligt fast i en sump af krakilske "sager" uden perspektiv. Og inspireret af eksemplet hinsides Øresund kan man tale

om en "Reinfeldtisering", der bag borgerlig-liberal maske tromler frem med stalinistisk åndelig ensretning og ideologisk globalisme og rettighedsfanatisme uden særligt hensyn til eget folk. Ligesom med Berlusconi og Haider er forskellene ikke store, men de muliggør et fortsat spil for galleriet om en påstået kamp mellem socialistiske og borgerlige "blokke" i hele Europa, der dog er rørende enige i forhold til nutidens eneste væsentlige opposition, nemlig den nationale.

Skæv er også bogens forfatteres anklage mod de nationale politikere om, at disse "idealiserer" deres samfund på folkloristisk og essentialistisk vis, hvilket angiveligt uretmæssigt udelukker grupper af fremmede. Denne velkendte akademiske kritik har altid forekommet mig naragtig og paradoksalt: Selv om der sikkert uundgåeligt opstilles en form for nationale idealer, typiske udtryk for folkeånden eller hvad man nu vil kalde det, er disse dog nærmest uundgåeligt langt tættere på virkelighedens mangfoldighed end kritikernes sande utopisme eller idealisme om "alle men-

neskers lige ret" i en grænseløs verden. For dét er jo oftest den implicite piedestal, "nationalisterne" reelt stilles til regnskab ud fra, og med den målestok er det så vist ingen sag at få modstandere til at fremstå som lavsindede og moralsk urene.

Men "problemet" for forskerne til nærværende bog er altså, at der overhovedet er nogen, der tør stå fast som opposition mod den nuværende dødemandskurs, og tilmed har succes med det. Kun 10-16 pct. af de europæiske befolkninger generelt har tillid til de politiske partier, og f.eks. 82 pct. af briterne mener ikke, at deres politikere siger sandheden. Det er utvivlsomt en vigtig pointe, også i bogen, at stemmeafgivelsen mindst lige så meget udtrykker et mistillidsvotum til de toneangivende som en positiv tilslutning til protestpartierne. Disse er en broget skare, hvilket dog ikke betyder, at deres løsningsforslag udgør "tilbageskridt" eller er en "fare" for Europa, hvilket bogen portrætterer dem som; de kan så vist ikke gøre det dårligere end mainstreampartierne. Frem for alt bør man ikke lade sig narre til at hoppe med på vognen med fordømmelseskoret mod "ekstremisterne" i diverse lande, for der er nu engang den opposition, der er, og synes man ikke, at man har noget godt at sige om den, er det bedre at holde mund. Alligevel har fx Dansk Folkeparti herhjemme ikke holdt sig tilbage med utidig skepsis og kritik af fx franske Front National, ungarske Jobbik og græske Gyldent Daggry, vel for selv at fremstå i et bedre lys blandt de rettænkende... Der må på nuværende trin dog hele tiden fokuseres på, at altafgørende er det nu blot at vende "udviklingen". Finpudsningen og slibningen af de grove kanter må komme efterhånden. Mennesker, der kæmper for deres folks og lands eksistens, bør virkelig have vigtigere ting at tænke på end de finere nuancer.

Hvor dumt det er på forhånd at sortere i disse folk i stedet for at lade begiven-

hederne selv gøre det, antydes indirekte af "Right-Wing Populism in Europe", hvoraf det fremgår, at mange oprindeligt mere racistisk og antisemitisk prægede politikere og partier (fx British National Party, franske Front National og Sverigedemokraterna) det seneste årti er blevet klogere og nu primært fokuserer på den konkrete islamisering. Denne kursændring tolkes forudsigeligt af bogens forfattere som ren taktik – for dem har mainstreampartierne åbenbart monopol på ærlighed og velment korrigering efter forholdene (men hvor taktisk er den aktuelle omdefinering og sminkning af antinationalismen mon ikke?). På deres frugter skal man dog kende politikere – hvad de "egentlig" eller "inderst inde" mener, ved de måske ikke engang selv.

Det er mildt sagt utroligt, at der i "Right-Wing Populism in Europe" er grundige gennemgange af opinionen blandt menige europæere, hvoraf det fremgår,

at 70-80 pct. i alle lande ikke mener, at muslimer kan integreres hos dem – og alligevel er det forfatternes holdning, at det grundlæggende er "højrepopulisterne", som er på gal vej. Pointen er ligesom blandt mange "kritikere" af den herskende kurs herhjemme, at det nu gælder om at give antinationalismen en folkeligt fordøjelig indpakning – ikke at slå ind på den sagligt anderledes kurs, et massivt flertal ønsker!

Men udviklingen i hele Europa går ubønhørligt mod at blive den principielt samme som den aktuelle situation i Letland, hvor næsten halvdelen af befolkningen er af ikke-lettisk etnicitet (nemlig russere, der pga. de geopolitiske forhold giver et skæbnesvangert modsætningsforhold som med muslimer i Vesten). I bogens kapitel om de baltiske lande hedder det, at der ikke er nogen større ekstreme nationale partier i Letland, fordi mainstream-partierne har overtaget deres holdninger. "Ekstrem-

isme" er selvsagt altid et relativt begreb, som bestemmes af dem med definitionsmagten, og det er klart, at den politiske korrektheds fæstning ikke kan holdes for evigt, mens naturen går sin gang. Intet tyder dog på, at de partier, som i dag har magten i Vesteuropa, vil være i stand til at transformeres tilstrækkeligt til, at de kan give svar, der matcher fremtidens ekstreme udfordringer, så der må nye folk til. En del af dem portrætteres utvivlsomt blandt "ekstremisterne" i nærværende bog, mens andre af de portrætterede lige så utvivlsomt kun er fremme i aftenen på bedre kræfter. Hvem der er hvad, er det imidlertid udelukkende op til de respektive vælgerbefolkninger at afgøre ved valgurnerne; ingen har brug for de akademiske smagsdommere, hvis egne konkrete løsninger under alle omstændigheder hører hjemme på historiens losseplads.

Peter Neerup Buhl

"Ekstremisme"-flagskib med slagside

Cas Mudde (red.): Political Extremism. Volume 1-4. (Sage Library of Political Science, 2014. I alt 1576 sider).

Dette er et værdifuldt samleværk på fire digre bind med talrige kapitler fra tidligere publicerede artikler og bøger om teoretiske, historiske og aktuelle aspekter vedrørende politisk ekstremisme. For en gangs skyld er også venstrefløjs- eller "progressiv" ekstremisme samt islamisk ekstremisme fyldigt behandlet, skønt en stor del af vægten ikke overraskende stadig ligger på ekstrem "nationalisme" og dermed angiveligt relaterede fænomener.

De mange akademiske bidragsydere har hver sin synsvinkel, men ud over velkendte fraser er der adskillige fornuftige overvejelser undervejs. Fx at "midten" i sig også rummer dele af ekstremismen, som ikke mindst kommer til udtryk, når demokratier forsøger at kriminalisere såkaldte ekstremister, der i øvrigt holder sig inden for lovens rammer. Og at de

udrånke ekstremister kan give værdifulde bidrag i demokratiets funktion ved at sætte ting i relief og rette søgelyset på problemer, som ellers har tendens til at blive forsømt under et midtsøgende konsensusregime. En "midte", der nådesløst bekæmper ekstremisme, fører til "modparternes adfærdsmønstre", og en midte, der ønsker at drive sine mål til deres slutkonsekvens, "bliver selv ekstrem".

Et kritikpunkt må dog være, at "ekstremismen" i teoridannelsen primært relateres dels til holdningen til demokratiet som forfatningsmæssig indretning og dels til det, der bredt kan kaldes menneskerettighederne eller egalitarismen. Ud fra dette vil sådan noget som fx "Oprør fra midten" ikke være ekstremistisk, skønt denne utopi så sandelig afveg radikalt fra de vestlige samfunds hidtidige kurs. Ej heller vil de fleste udgaver af den multietniske utopi kunne gives det ufordelagtige ekstremisme-stempel. Den herskende snævre ekstremisme-definition, der går ud fra egalitarismen som det normale, savner

kort sagt et aspekt, der som genstand for ekstremismeforskningen også inddrager dem, der bag en formel korrekt demokratisk facade har som mål et helt anderledes samfund, der med matematisk sikkerhed vil generere utilsløret ekstremisme (som så gøres til prügelnabe i stedet for dette samfunds arkitekter).

Meget præcist hedder det, at fanatisme ikke er en bestemt slags tro, "den er snarere en karakteristisk måde at tro på, herunder stædig uvidenhed om alternative synspunkter". Dét passer jo som hånd i handske på den herskende politiske korrekthed, der nægter at sætte sig ind i f.eks. islams væsen og konsekvent vender det døve øre til en saglig diskussion om masseindvandringens problemer, som i stedet gøres til en diskussion om dem, der advarer.

Desuden forstår ekstremisterne "udmærket, at deres idéer kun kan sejre ved at holde folk uvidende om alternativerne", hvilket beskriver det velkendte vilkår under "integrationspolitikens" overherredømme, at fx repatrieringsal-

ternativet simpelt hen ikke tages op i debatten. Man erindrer den gamle mainstream-borgerlige doktrin "TINA": "There Is No Alternative"... Der er dog naturligvis lige netop det antal alternativer, som vælgerne stemmer ind, og her bemærkes det, at store dele af den menige befolkning er enige i "ekstremisternes" mærkesager, men de stemmer ikke på dem. Ud over mediernes hjernevask kan en forklaring i nogle tilfælde være, at nationalisterne virker for inkompetente, men det skal dog være virkelig slemt for at være værre end de herskende... Generelt må man desværre konstatere, at ethvert folk har de politikere, de fortjener.

Paradoksalt nok forenes læren om fremmedkursens uundgåelighed med troen på, at samfundet kan ændres grænseløst (altså vel at mærke kun lige i dén retning, man selv ønsker). Denne eksplicitte hensigt om at ville skabe "et nyt menneske" via politisk handling udpeges i nærværende værks teoretiske gennemgang som et karakteristisk træk ved totalitarismen. Herimod står vel de "nationalistiske populistere" som en absolut modpol, for så vidt som de vil bevare det eksisterende. Men det kan samfundsforskere, som selv i forskellig grad er underlagt det "progressive" paradigme, ikke se. Den "lidenskab for at skabe enighed" i samfundet, der udpeges som et træk i den totalitære mentalitet, er vel til syvende og sidst også den, der overhovedet gør det til et problem, at nogle vover at mene noget andet end de "progressive" og stritte imod deres projekt.

Et afsnit i bogværket hedder "Ti teorier om det ekstreme højre", og der er såmænd endnu flere teorier, som alle forsøger at bortforklare den indlysende modstand imod befolkningsudskiftningen og globalismen i øvrigt. En udbredt teori er således om "smitteeffekten", nemlig at de såkaldte ekstremister "legitimeres" af, at mainstreampartierne overtager deres successager. Fx skulle det have legitimeret British National Party, at andre britiske politikere begyndte at tale for restriktiv indvandring. En mere logisk konklusion er vel, at fravær af sådan tale nærer nationalisterne? Men således kan alting forklares eller bortforklares med en tit pinagtig bagvendt og fortænkt logik, hvis formål

i sidste instans altid er at undgå at beskæftige sig med selve sagen.

En vigtig lære berøres i samme afsnit, nemlig at nationale bevægelser får størst succes, når de placerer sig i den givne nationale tradition – og frem for alt ikke nærmer sig fascisme endsige nazisme, hvilket dømmes dem til en skæbne som marginal subkultur. Ret beset er det jo også masseindvandringens modstandere, der forsvarer den europæiske historiske normalitet og kontinuitet, mens tilhængerne af den moderne afvigelse, som denne indvandring er, står for ekstremismen i dette større perspektiv. Det medgives da også i et sammenfattende indlæg i bogen, hvor det med et lidt nederdrægtigt ordvalg konkluderes, at de højreradikale "ikke er en normal patologi i de europæiske demokratier, uden forbindelse til deres grundlæggende værdier, men snarere en patologisk normalitet, der stræber efter radikalisering af mainstream-værdier". (Her må bemærkes, hvordan et værdiladet ord som "patologi" vilkårligt slynges ud i akademisk sammenhæng uden definition af, hvori det patologiske består).

I et indlæg hævdes det, at de højreradikale forsøger at udskifte demokratiet med et "etnokrati", der ikke respekterer demokratiets minoritetsbeskyttelse. Sært nok illustreres dette med et "perfekt eksempel" i form af Californiens lovforslag 187 om fratagelse af social- og sundhedsydelse til personer,

der ikke kunne dokumentere deres lovlige ophold i USA. Lovforslaget blev i 1994 vedtaget af 60 pct. af vælgerne, men derefter erklæret forfatningsstridigt af retten, hvilket guvernøren fjøede sig efter. Det viser vel blot, hvor langt ude den moderne demokratiopfattelse er, hvis det er odioøst "etnokrati" ikke at give ydelser til alverden uden lovligt ophold i landet!

Om ekstremister hedder det også i bogværket, at de forsøger at "påtvinge værdier, som mange borgere ikke deler", hvilket jo generelt er tilfældet for magthaverne under multietniceringen. Hvorfor ser disse mange belæste akademikere ikke det forhold, som dog råber én i ansigtet, nemlig at den herskende kurs i høj grad har en ekstremistisk karakter? Omvendt nævnes terrorgrupper såsom De Røde Brigader og Baader-Meinhofgruppen i samme åndedrag som det demokratiske indvandringskritiske parti Front National, hvilket mere end antyder et defekt begrebsapparat hos i hvert fald nogle forfattere. Som en eftertanke medgives det dog, at meget af det, der i dag er mainstream, også engang som en selvfølge var "ekstremistisk", såsom borgerrettighedsbevægelsen, kvindebevægelsen og homoseksuelles fortalere. Det åbner i det mindste en implicit mulighed for, at rollerne kan byttes om i historiens løb.

I et kapitel nægtes det dog karakteristisk, at man kan sammenligne venstre- og højreradikale bevægelser, fordi de sidstnævnte består af "privilegerede grupper" i modsætning til de førstnævnte, angiveligt mere retfærdighedssøgende eller velmotiverede. Rent bortset fra, at "privilegeret" er et relativt begreb, der heller ikke siger noget om retmæssigheden eller adkomsten til denne position, er det sigende, at værkets bind 3, der er helliget moderne højrebevægelser, for størstedelens vedkommende rummer indlæg, der forsøger at "forklare" dette fænomen, mens dette ikke findes fornødent i bind 4 om moderne venstrebevægelser (der i øvrigt er over 100 sider tyndere end bind 3). Den såkaldt højreekstreme motivation fremstår nærmest som "det ordinære menneskes" laveste refleksreaktioner mod nærmest uundgåelige udviklingslinjer, det ikke kan overskue og ikke har konstruktive løsninger på, mens de venstreorienterede protestbevægelser langt

mere indfølelse eller forstående skildres som forårsaget af objektive kritiske forhold. Dette er særlig tydeligt i afsnittene om "Occupy-bevægelsen", der nærmest lader til at være skrevet af aktivister. (Occupy-bevægelsens frække påstand om at repræsentere "99 procent" af befolkningen overgår jo langt nogen højrepopulists påstand om at repræsentere det "tavs flertal", men påstanden synes sjovt nok snarere at blive retfærdiggjort end imødegået af bidragyderne). Og i et kapitel om de radikale "grønne" bevægelser går der i de mindste deltaljer for at afvise "guilt by association"-logik i forhold til terroranklager, og uhyre krigerisk retorik bagatelliseres som "retorik" og metaforer, mens bevisbyrden typisk er modsat over for nationalister. Ved omtalen af "populistiske" socialister understreges det, at populisme her anvendes "værdineutralt" og "ikke-nedsættende" (det gør det åbenbart ikke altid). De venstreorienterede protestbevægelser siges at sætte demokratiets "meta-spørgsmål" som det centrale i deres handlinger... De udpeges så vist ikke som en "patologi" af akademikere! Hvorfor tilstås dem på den modsatte fløj ikke samme rolle, al den stund at demokratiets vigtigste metaspørgsmål dog må siges af være dets mulige etnokulturelle fundament?

Om de såkaldt højreekstremeres partiers virkninger fremføres det, at i de lande, hvor de er stærke (fx Danmark og Frankrig), har der været mindre vold mod minoriteter end i lande, hvor politisk afløb for frustrationerne er svage (fx i Storbritannien og Tyskland). Altså paradoksalt nok et bidrag til udviklingen af et multietnisk samfund. Endnu værre bliver det fra et nationalt standpunkt, hvis man skal følge konklusionerne i et sammenfattende kapitel af værkets redaktør, professor Cas Mudde. Det forekommer ham ironisk, at fx EU-præsident Van Rompuy midt under den værste økonomiske krise i en menneskealder kalder "populisme" for den største fare. Ifølge Muddes analyse er de nationalistiske højrepartier nemlig "hunde, der gør højt, men næsten aldrig bider", selv ikke i de sjældne tilfælde, hvor de har fået regeringsmagt. Faktisk har det været de europæiske mainstream-højrepartier, som har stået for reelle stramninger i indvandringspolitikken (hvor utilstrækkelige disse tiltag end har været). De nationalistiske partier har angiveligt slet ikke været nødvendige i denne proces, som har været ført frem af borgerlige partiers respons på vælger-utilfredshed. Postyret omkring de "højreekstremeres" har altså været stor ståhej for ingenting. Er dette rigtigt, antyder det altså, at der må andre boller

på suppen fra nationalt hold, hvor man ikke længere må ryste på hånden, når det bliver alvor, hvis befolkningsudskiftningen reelt skal vendes.

En præcis iagttagelse fremføres af en af bidragyderne, nemlig at det 20. århundrede vakte menneskehedens største forhåbninger, men ødelagde alle illusioner og idealer – og at disse to ting vel at mærke er forbundne: Det var netop, fordi idealerne var så store, at århundredet blev så voldeligt. Og disse idealer fortsætter jo i stadig nye skikkelser, oftest forklædt som "sympatisk" menneskerettighedsideologi, der vil flytte rundt på alverdens mennesker, som var de identiske spillebrikker. Om endnu 100 år vil denne strømning måske anses for historiens værste ekstremisme? Men forfatterne virker ganske blinde for denne risiko, og det gør mange af bidragene ret ligegyldige, da der næppe længere er noget interessant ved at afdekke det åbenlyse despoti og den indlysende ekstremisme i fx nazismens og stalinismens skikkelser. Historien gentager sig jo aldrig i samme form. Hvis de lærde derimod ikke kan advare om de kommende trusler og virkelig afdekke farer ved det, der har et sympatisk skin, er de vel ret overflødige.

Peter Neerup Buhl

Mennesket - det politiske dyr

Avi Tuschman: *Our Political Nature. The Evolutionary Origins of What Divides Us.* (Prometheus Books, 2013. 543 sider).

I 1989 udsendte FN-organisationen UNESCO en principiel erklæring om vold, hvori det hed, at krig helt kan undgås, fordi den er et rent kulturprodukt uden nogen naturhistorie. I erklæringen stod der ydermere, at krig ikke findes blandt dyrene, at mennesket ikke har en "voldelig hjerne", og at evolutionen ikke har belønnet "voldelig adfærd" mere end andre adfærdstyper.

At alt dette er helt forkert, dokumenteres fyldigt i nærværende bog,

som vel at mærke samtidig fremhæver, at uanset hvad menneskets natur "er", skal det ikke tages som en opfordring eller opskrift. De enkelte individer har stadig en fri vilje, men et sandt billede af menneskets natur er vigtigt, fordi det advarer om, hvad der i generelle historiske forløb sandsynligvis sker før eller siden. At tro, at opfattelsen af menneskenaturen determinerer os til at handle derefter, er netop den logiske fejltagelse, der fik fx UNESCO til at promovere et menneskesyn i strid med kendsgerningerne i håb om at fremme fred. Risikoen er jo dog så, at man er uforberedt og sårbar med endnu flere ofre til følge, når det sandsynlige indtræffer.

Der er i de senere år udkommet mange værker om menneskets naturhistorie i et politisk perspektiv, men Tuschmans fremstilling dækker flere aspekter og er mere vidtgående end ellers. Han sandsynliggør, at den universelle politiske opdeling i "højre" og "venstre" har evolutionære rødder i normalfordelte individuelle personlighedstræk. For menneskets overlevelse i naturen har det været en fordel, at der har været en blanding af holdninger til fx etnocentrisme, lighed, autoritet og konformitet, som i sidste instans udspringer af forskellige arvelige stress- eller ængstelsestærskler o.lign. i hjernen hos de enkelte individer. Arveligheden fremgår måske klarest af, at enæggede (genetisk

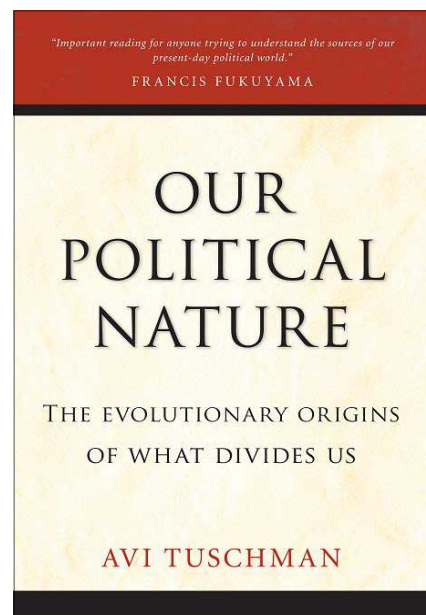
identiske) tvillinger, som er blevet opfostret i vidt forskellige miljøer, usædvanligt ofte har ens politiske holdninger.

Man er tilmed nået så vidt, at man siger, at konservative personlighedstypers hjerne har større højre amygdala, og hos venstreorienterede er det den anteriore cingulate cortex, der er større end gennemsnitligt. Der er også fundet positiv sammenhæng mellem hormonet oxytocin og altruistisk adfærd over for det givne individs egen gruppe, men hormonet fremmer ikke altruisme over for andre grupper. Det næste bliver vel, at politisk korrekte magthavere injicerer borgerne med en modgift mod dette såkaldte "hormon for etnocentrisme"...

Det er klart, at der her er tale om statistik med mange individuelle undtagelser. Endvidere kan de individuelle impulser få vidt forskellige udtryk, alt efter i hvilken kulturel sammenhæng vedkommende befinder sig, fx en person med konservative tendenser i USA, Europa eller Saudi-Arabien. Men i store træk fremstår mange fænomener mere forståelige, når de indses at være udtryk for uudrydelige tendenser i menneskets natur. Således er religiøsitet et dominerende træk hos mange, fordi det har været en fordel i livskampen, hvorfor religion ikke er et uddøende

fænomen – tværtimod tiltager andelen af religiøse mennesker i verden, fordi de er mere frugtbare end areligiøse. (84 pct. af alle voksne i verden anser religion for en vigtig del i deres liv. I intet land er denne andel under 36 pct.).

Erkendelser om menneskets natur må logisk føre til en større demokratisk tolerance, fordi man må opgive at omvende alle til sit eget verdenssyn. Den generelle politiske opdeling er sært nok altid tæt på 50/50 i et velfungerende demokrati bortset fra i enkeltsager (fx er et massivt stabilt flertal i alle befolkninger imod masseindvandring). Det gør de fleste folkeopdragende tiltag til slag i luften og knuser ideologernes forhåbninger om at skabe "et nyt menneske". Og det maner til forsigtighed i samfundsstyrelsen, som må indrettes til at tage højde for evige menneskelige tendenser, ligesom det er en opfordring til politikerne om at gøre deres budskaber spiselige for flest mulige personlighedstyper, hvilket hindrer en udvikling i at gå ud ad en tangent. Samtidig må man dog erkende, at den såkaldte politiske "debat" mest er efterrationaliseringer af instinktive fornemmelser, og mængden af egentlige omvendelser er begrænsede. Kunsten består dog altså her i, at man evner at omkode noget, der fx traditionelt anses for "højreorienterede" sager, så

"progressivt" inklinerede individer føler sig tiltrukket, således kan nationalstaten fremhæves som værn for oplysningstidens værdier mod førmoderne udefrakommende trusler.

Mange traditionelle religiøse eller kulturelle skikke fremstår også mere forståelige i et evolutionært lys. Således er tabuerne om rene og urene fødevarer en måde at afgrænse sin reproduktive gruppe på og sikre, at den ikke blandes med andre. Muslimers halal-ideologi er så at sige apartheid-racisme udtrykt via madvalget.

Menneskesindets begrænsende forandringspotentialer hvad angår grundlæggende synsmåder er den store udfordring til den ægte statsmandskunst, der så vist ikke består i at tvinge det første det bedste "gode" skrivebordsprojekt igennem. I bogens konklusion gives et rammende citat som billede på forholdet mellem politik og virkelighed: "En sømand kan ikke gøre noget ved vejret. Men hvis sømanden lærer om vejret og sømandskab, kan han dog holde sit skib flydende ved at arbejde med havet og ikke imod det."

Menneskene mener, hvad de mener, uanset om man gør det odiøst eller tilmed kriminaliserer det. Mange moderne politiske projekter strider efter alt at dømmes mod dybe instinkter i *Homo sapiens*, som før eller siden hævner sig med hele vilddyrets kraft, hvis man ikke lærer at fare frem med lempe.

Peter Neerup Buhl

THE SEVILLE STATEMENT

INTRODUCTION

Believing that it is our responsibility to address from our particular disciplines the most dangerous and destructive activities of our species, violence and war; recognising that science is a human cultural product which cannot be definitive or all encompassing; and gratefully acknowledging the support of the authorities of Seville and representatives of the Spanish UNESCO, we, the undersigned scholars from around the world and from relevant sciences, have met and arrived at the following Statement on Violence. In it, we challenge a number of alleged biological findings that have been used, even by some in our disciplines, to justify violence and war. Because the alleged findings have contributed to an atmosphere of pessimism in our time, we submit that the open, considered rejection of these misstatements can contribute significantly to the International Year of Peace.

Misuse of scientific theories and data to justify violence and war is not new but has been made since the advent of modern science. For example, the theory of evolution has been used to justify not only war, but also genocide, colonialism, and suppression of the weak.

We state our position in the form of five propositions. We are aware that there are many other issues about violence and war that could be fruitfully addressed from the standpoint of our disciplines, but we restrict ourselves here to what we consider a most important first step.

Indledningen til UNESCOs erklæring om vold fra 1989 - Sevilla-erklæringen.

Racisme i humanitær forklædning

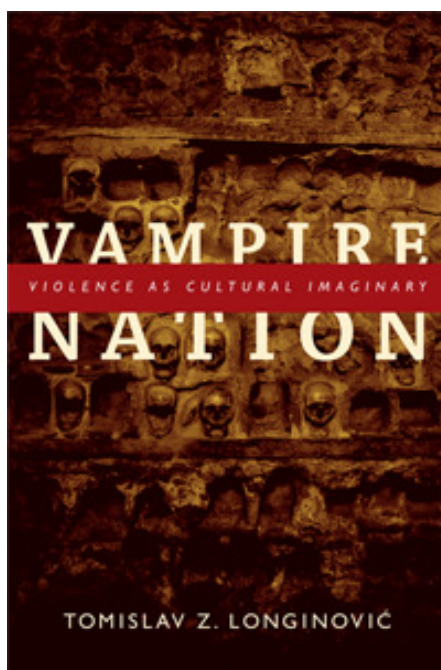
Tomislav Z. Longinovic:
Vampire Nation.
Violence As Cultural Imaginary.
(Duke University Press, 2011. 212 sider).

I starten af 1990'erne opstod der i Vesten eufori over, at "historien var overstået", forstået som den velkendte række af voldelige konflikter og omvæltninger. Tilbage stod nu angiveligt kun visse finpudsninger af demokratiet. Den militante humanisme viste imidlertid snart sit sande ansigt mod det lille Serbien. Professor Longinovic viser med dybtgående argumentation, at serberne overtog mere eksotiske folkeslags plads som genstand for traditionel vestlig racisme, og hans kritik bliver nok mere overbevisende af, at han selv er antinationalist og altså langtfra blot forsvare af Milosevic & Co.

Den vestlige romantiske idé om det eksotiske Orienten havde faktisk længe haft sin parallel i fremstillingen af Balkan-området som primært vampyrernes hjemegn. Det var således nemt at anbringe Serbien i rollen som den nye verdensordens "vampyrnation", der levede af sine naboers blod. Serbernes modstandere blev undskyldt, mens serberne blev tillagt nærmest overmenneskelige egenskaber i bedste gyserfilms-stil. Det, som Vesten beskyldte serberne for, gjorde man sig imidlertid selv skyldig i ved at fremstille serberne som umennesker, ligesom dyr drevet af ubændigt, irrationelt had. Dermed skjultes meget belejligt det parallelle NATO-forsøg på at få en eksistensberettigelse, hvor voldsanvendelsen gjorde "humanismen" til et spejlbillede af "barbariet". USA udpegede Serbien som en "paria-nation", hvilket ikke gav de menige serbere mange andre muligheder end at slutte op bag deres leder, uanset hvad de ellers syntes om ham.

Der blev i 2001 afsløret FN-dokumenter, hvoraf det tilmed fremgik, at der ikke skulle tages hensyn til serbernes menneskerettigheder i Kosovo, hvis de kom i vejen for NATO's projekt. Skuespilleren Peter Ustinov sagde som UNESCO-ambassadør, at "dyr

bruger deres ressourcer på en bedre måde end disse onde skabninger (dvs. serberne), hvis medlemskab af menneskeracen for længst er udløbet". USA's udenrigsminister Albright kørte i samme rille, og Longinovic konkluderer, at alt var lagt til rette til, at "serberne" som de globale vampyrer fik den velfortjente demokratipæl stukket gennem hjertet.

For at sætte disse urimeligheder i relief viser Longinovic, hvordan serbernes ledende ånder allerede i 1800-tallet gjorde deres bedste for at gøre deres folk til en del af Vesten i deres opgør med den lange tyrkiske besættelse. Ikke mindst den serbiske nobelprismodtager i litteratur Ivo Andric har skildret disse kulturers uforenelighed, hvilket dybdeanalyseres af Longinovic. Og i 1990'erne gik serberne ikke i kamp med "etniske rensninger" som motiv, men tværtimod for at bevare det multi-etniske, serbisk-dominerede Jugoslavien, som de andre etniske grupper ville løsrive sig fra. Og paradoksalt nok lærte virkelighedens ærketypiske vampyr, Vlad Dracul Tsepesh, i øvrigt torturkunsten under sit fangenskab hos tyrkerne, hvilket han senere vendte mod dem selv. I banal forstand er ingen

folk "bedre" end serberne – Longinovic pointerer, hvordan selv den humanitære vestlige civilisation nødvendigvis under sin tilblivelse (og senere) har fået blod på hænderne. Men den moderne vestlige civilisation har en ulyksalig tendens til historieløshed og til kun at værdsætte aktuel nytteværdi, hvilket så vist gør det meget nemmere at agere moralsk. Selvfølgelig skal Vesten forsvare sig selv, men ikke fordi den er moralsk bedre end andre. Tværtimod kan den vel kun forsvare sig, når den kan se sine fjender i øjnene på samme niveau.

Det helt overdrevne fjendebillede, Vesten har gjort af serberne, fik for første gang katastrofale konsekvenser for 100 år siden, da Østrig-Ungarn brugte påstanden om et truende "Storserbien" til at starte første verdenskrig. Men det var ikke sidste gang, at et imperium brugte serberne til at maskere sine egne ønsker om erobring og dominans. Det sidste forsøg startede vel ikke en verdenskrig. Den største skade led måske faktisk Vestens selvforståelse, fordi man i stedet for at indse virkeligheden i stadig højere grad fortsætter med at føre moralske korstog som en vampyrjæger eller skadedyrsbekæmper, der med Longinovics ord anvender rationel vold mod dem, der dømmes under civilisationens mindstemål. Samtidig inddrager Longinovic en analyse af den amerikanske populærkultur, hvor dyrkelsen af de "gode" vampyrer ("Twilight", "Vampire Diaries" osv.) tyder på en stigende accept af vold, når blot den udøves af de rette.

Vesten må kort sagt tilbage til virkeligheden og historien, ned fra den moralske piedestal og erkende, at vi kæmper under de samme grundvilkår som andre. Og her er der da så sandelig også rigeligt at kæmpe for og imod.

Peter Neerup Buhl

Den hemmelige bunker i København

Finn Andersen: Bunkeren i Kastellet. Udgivet af Foreningen Kastellets Venner & Historiske Samling, København 2013, 40 sider, hæftet. Pris kr. 60,-.

Når der tales om tyske bunkers, så tænker alle straks på de mange bunkers, der blev bygget langs den jyske vestkyst som en del af Atlantvolden, der strakte sig fra Norge i nord til Spanien i syd. Tyskerne byggede denne vold i 1940'erne som en beskyttelse mod en frygtet engelsk invasion fra søsiden.

At der skulle findes en hemmelig bunker midt i København i selve Kastellet kommer som en overraskelse, selv for mennesker, der har haft deres gang og arbejde i Kastellet gennem mange år. Årsagen til at denne bunker var top hemmelig skyldtes ikke så meget tyskerne, som jo forlod den i 1945, men mere det, at den blev overtaget af det danske forsvar, som benyttede den i 1970'erne under den kolde krig, derfor blev den hemmeligholdt. Men tilbage til oprindelsen.

På grund af krigens uheldige udvikling i Europa modtog den tyske øverstkommanderende, General von Hanneken, en *Führerbefehl* den 3. november 1943, hvori han blev bedt om at forlægge sit krigshovedkvarter til Silkeborg Bad. Samtidig byggede man en bunker i Kastellet i København. Angiveligt fordi man var bange for et angreb fra Modstandsbevægelsen. Bunkeren i Kastellet er af typen *Regelbau 608 (Heer)*, der betegnes som en *stabs- og kommandobunker*. Denne type bunker byggedes

mange steder på initiativ af og styring af den berømte organisation Todt, der hyrede danske entreprenører til at udføre arbejdet, som stort set foregik med skovl og trillebør.

Bunkeren i Kastellet blev meldt færdigstøbt i januar '44, men derefter skulle den apteres med inventar, radio, telefoner og våben. I *Bauschriftsmeldung* af 15. januar 1945 var bunkeren endnu ikke klar til at blive overdraget til de tyske tropper, så da krigen sluttede i maj '45 havde man knapt nok nået at tage bunkeren i brug. Dan Reedtz har forfattet et glimrende bidrag til dette nye hæfte i serien af skrifter om Kastellet. Heri får man en detaljeret og velillustreret beskrivelse af hvert enkelt trin i bunkerbyggeriet i Kastellet.

Den kolde krig

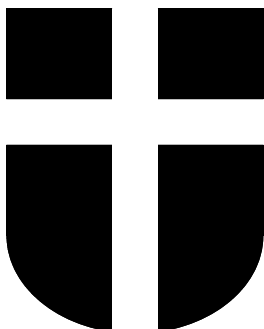
Tyskerne nåede, som nævnt, ikke at udnytte den lille, fine bunker og dens faciliteter inden krigens afslutning, hvorefter Kastelbunkeren lå ubemærket hen i en årrække, helt til 1976, da MID Storkøbenhavn og Hjemmeværnsregion VI meldte sig som interesserede. I 1978 gik man i gang med at montere de nødvendige faciliteter og udstyr, så bunkeren kunne være operationel i tilfælde af angreb på København.

Golfkrigen i 1991 viste tydeligt at bunkers af den styrke som Kastelbunkeren havde, ikke længere kunne yde tilstrækkelig beskyttelse. Efterhånden gik bunkeren over til at fungere som hovedkvarter i forbindelse med øvelser, og endelig i 2007 blev den rømmet, som værende uden strategisk interesse for Forsvaret. I dag er bunkeren udlejet til mødelokale for Foreningen *De blå Baretter*, så den gør stadig nytte for de danske soldater.

I et interessant afsnit i dette hæfte redegøres der også for tyskerne's øvrige små byggerier på Kastelgrunden i perioden 1940-45. Der drejer sig bl.a. om: autoskure, barakker, luftbeskyttelsesrum, skilderhuse, luftværnstårn m.m.

Alt i alt en anbefalelsesværdig og spændende lille bog, der giver en glimrende bidrag ikke bare til Kastellets historie, men også til Danmarks krigshistorie i almindelighed.

Erik Trolldhuus

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

**NÆRMERE
INFO**
info@mosbjerg.org
www.mosbjerg.org

PROGRAM

13:00 til 15:00
Ankomst, velkomst og forfriskninger

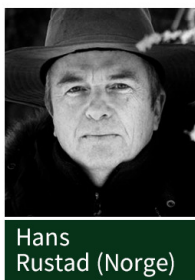
15:00 til 17:00
Oplæg til politisk debat

17:00 til 17:30
Uddeling af hæderspris

18:00 til 19:30
Fællesspisning
Menu: Helstegt pattegris m. tilbehør, øl & mjød m.m.

20:00 til den lyse morgen
Bål og bægerklang

TALERE

**I
BOGLADEN:**
Salg og signering
af bøger
+
indslag fra
Right Hand Aid

PRIS: 200,- KR.
inklusive helstegt pattegris

Gratis overnatning på festplads i medbragt telt, event. campingvogn.
Overnatning under fast tag inklusiv seng/madrass efter aftale - pris 80,- kr.
Der vil blive mulighed for at købe mad og drikke.

TILMELDING Betaling med fuldt navn til Jyske Bank 71 76 1349324